சக்ரவர்த்தினி.

"கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாராநெறி".

VOL-12 } October & November { No-3-4.
தொகுதி-12 } அக்டோபர்மீ - நவம்பர்மீ 1916 { பகு-3-4.

சிவத்தைப் பேணிற் றவத்திற் கழகு.

நம்மவருள் பலர் வறுமையுடையவராகவும் சிலர் செல்வமுடையவராகவு மிருத்தற்குக் காரணம் அத்தியாவசியமாக விருத்தல் வேண்டுமன்றோ? காரணமில்லா விட்டால் காரிய முண்டாகாதென்பது நிச்சயமாமாகலின், வறுமை யுண்டாதற்கொரு காரணமும், செல்வ முண்டாதற் கொரு காரணமுமிருத்தல் வேண்டுமென்பது சிறிதூன்றி நோக்குவார்க்குச் செவ்வையாக விளங்குவதாம். "இலர்பல ராகிய காரண நோற்பார், சிலர்பலர் நோலா தவர்—உலகத்துச் செல்வர்கள் சிலராக நல்கூர்வார் (தரித்திரர்) பலராதற்குக் காரணம் யாதெனின், அதுதவஞ் செய்வார் சிலராக அது செய்யாதார் பலராதல்" என்று தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார் திருவாய் மலர்ந்தருளியிருப்பதை நாமூன்றி நோக்குவோமாயின், செல்வ முண்டாதற்குக் காரணம் தவமேயென்றும், வறுமை யுண்டாதற்குக்காரணம் தவமில்லாமையேயென்றும் நமக்கு நன்கு விளங்குவனவாம். நம்மவர் சொப்பனத்திலும் விரும்புவது செல்வமாக விருத்தலின், நாம் செல்வ முண்டாதற்குக்காரணமாகிய தவத்தைமறவாது செய்து வருதல்வேண்டும். தவம் செய்யாதவர் செல்வத்தை விரும்புதல் முதலில்லாத வணிகர் இலாபத்தை விரும்புவதுபோலவாம். முதற் பொருளுடைய வணிகர்க்கன்றி மற்றவணிகர்க்கு இலாப முண்டாகாமை போலத் தவமுடையார்க்கன்றி மற்றவர்க்குச் செல்வ முண்டாகாதென்பது திண்ணமா மென்பதை மறவாதிருப்பவர் தவஞ்செய்யா திருப்ப

தில்லையாம். சித்திமுத்தி யென்பனவற்றுள் யாதாவ தொன்றனைப் பெறுதல் தவமின்றிக் கூடாதாகலின், நாம் தவத்தை மறவாது செய்து வருதல் வேண்டும்.

தவத்தினது இலக்கணம், தவத்தினது சிறப்பு, தவஞ் செய்வாரது உயர்ச்சி யென்பன நமக்கு நன்கு விளங்குமாயின், நாம் நிச்சயமாகத் தவஞ் செய்வதற்கு முயற்சி செய்வோம். தவத்திற்கு இலக்கணமாவது தவஞ் செய்வார் உண்டி சுருக்கல் முதலியவற்றால் தம்முயிர்க்கு வருந் துன்பங்களைப் பொறுத்தலும், பிறவுயிர்களுக்குத் துன்பஞ் செய்யாமையுமாம்.

தவத்தினது சிறப்பாவது தவஞ்செய்வார் நன்மனமும், சாபாநுக்கிரக சாமர்த்திய முடையவராதலும் தாம் விரும்பிய பொருள்களை விரும்பியவாறே யடைதலுமாம். தவஞ் செய்வாரது உயர்ச்சியாவது தவஞ் செய்வார் யாவரும் வணங்கும் மேன்மையும், நீண்ட நாள் வாழ்வும், ஈசனது கருணையைப் பூரணமாகப் பெறுதற்குத் தகுதியு முடையவராதலாம்.

தவஞ் செய்தவர் சித்தியும் முத்தியும் பெறுதற்குரியராகின்றா ரென்பதை அடிக்கடி ஞாபகத்திற் கொண்டு வருவோமாயின், ஒருகால விசேஷத்தில் பெரியார் கூறியவாறு தவஞ்செய்யும் பாக்கியத்தைப் பெறுதற்குரியவராவோம்.

“கொல்லாநலத்தது நோன்மை-பிறவறங்களும் வேண்டுமாயினும் தவம் ஒருயிரையும் கொல்லாத அறத்தின் கண்ணதாம்” என்று திருவள்ளுவர் திருவாய் மலர்ந்தருளி யிருப்பதை நன்கு சிந்தித்து நோக்குவோர்க்குக் கொல்லாத அறமுடையார்க்கன்றி மற்றவர்க்குத் தவஞ் செய்வது முடிவுபெறுதென்பது விளங்கா திருப்பதன்றாம்; ஆகவே, நாம் முன்னர்க் கொல்லாவறமுடையவராக முயலுதல் வேண்டும். எறும்பு முதலிய பிராணிகளுள் எந்தப் பிராணியையும் மனப்பூர்வகமாகக் கொல்வது அல்லது துன்புறுத்துவது நம்மிடத்தில்லா திருக்குமாயின், நாம் நிச்சயமாகத் தவஞ்செய்து, அதன் பயனைத் தவறாதடைதற்குரியவராவோம். “எவ்வுயிரு மென்னுயிர்போ லெண்ணி யிரங்கவுநின், தெய்வவருட்கருணை செய்யாய் பராபரமே” என்று தாயுமானவர் திருவாய் மலர்ந்தருளி யிருப்பதை மறவாது, எந்தப் பிராணிக்கும் தீமை செய்யாது தீமை செய்தவர்க்கும் நன்மை செய்து வருப

வர் தவம்புரிதற்குத் தகுதியுடையவரென்பது நிச்சயமாம். கொல்லாவிரதத்தை மேற்கொண்டு தவஞ் செய்பவர் ஈசனை நினைத்துத் துதித்து வணங்குவதை மறந்து விடுவாராயின், அவர் தவத்தின் பயனைப் பூரணமாக வடைவதில்லை யென்பதை நம்மனோர்க்கு வற்புறுத்தவே, நமது தமிழ்த் தெய்வமாகிய ஔவைப் பிராட்டியார் "சிவத்தைப்பேணிற் றவத்திற் கழகு—(தவஞ் செய்ய முயன்றவன் தான் தவஞ் செய்யும்போது) சிவத்தை விரும்பி வழிபாடுசெய்து வருவானாயின், (அது அவன் செய்யும்) தவத்திற் கழகாவதாம்" என்றருளிச் செய்தனர்.

"சிவ நன்மை கூறுணி முத்தி" என்பது கொண்டாகலின், தவஞ் செய்ய முயல்பவர் நன்மையையும் முத்தியையும் விரும்பித் தவஞ் செய்தல் வேண்டும். நன்மை யென்பது இங்குச் சீவர்களுக்கு நன்மையைத் தரும் சிவமாம்; அஃதாவது கடவுளாம். அக்கடவுளை மறவாது தவஞ் செய்பவர் காலக்கிரமத்தில் துன்பமென்பதின்றி யின்பமே வடிவமாகவுள்ள முத்தியை யடைவதோடு பல நன்மைகளையு முடைதற்குரியவராயிருத்தலின், நம்மனோர் கடவுளை மறவாது தவத்தைச் செய்து வருதல் வேண்டும். இஃதொவ்வொருவரும் மறவாது செய்தற்குரியதாம். தவமாவது மனத்தையும் மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி யென்னுமிந்திரியங்களையும் தீய வழியிற் சென்றலையாவாறு பிரயத்ன பூர்வகமாக அடக்குதலாம். மனத்தை யடக்குதல் சமமென்றும், இந்திரியங்களை யடக்குதல் தமமென்றும் சொல்லப்படுகின்றன. சமம், தமமென்னு மிரண்டையும் சம்பூரணமாகப் பெற்றவர் தவத்தின் முடிவில், நிற்பவராவரென்று நாம் நன்குணர்தல் வேண்டும்.

மனத்தைத் தீய வழியிற் செல்லாவாறடக்குதல், இந்திரியங்களைத் தீய வழியிற் செல்லாவாறடக்குதல் என்னுந் தவத்தைச் சிவ க்ருபையோடு, எல்லாம்வல்ல ஈசனைத் தியானித்தும் வாழ்த்தியும், வணங்கியும் செய்துவருபவர் மார்க்கண்டேய மகாமுனிவரைப்போல யமனை வெல்லுமாற்றலு முடையவராவர்; அவர் விரும்பியபயன்களை யெல்லாம் விரும்பியவாறே அடைவரென்பது நம்மனோர்க்குப் பெரும்பான்மையும் விளங்காதிருக்கின்றது. அதனால் தவத்தைச் செய்யாது, பலர் செல்வமுண்டாவதற்குக் காரணமாய [illegible] கின்றனர். நாமிப்போது வறுமை நோய்க்குவாய்ப்பட்டிடமாக வறுமையுடையவராயிருப்பதற்குக்காரணம் முன்னர்த்தவஞ்செய்

ருமையே யாதென்பது நமக்கு நன்குவிளங்குமாயின், நாம் இப்போது தவத்தை மறவாது செய்து வருதற்குரியவரோம். வாக்குண்டாமென்னும் நூலில் நமது ஔவைப் பிராட்டியார் "மேலைத் தவத்தளவே யாகுமாந் தாம்பெற்ற செல்வம்" என்றருளி யிருப்பதனால், அவரவர் செய்த தவத்தினளவாக அவரவர்க்குச் செல்வமுண்டாகின்றதென்பதன்றோ விளங்குகின்றது? நாம் இப்போது விரும்புவது செல்வமாக விருத்தலின், செல்வத்தை வேண்டிச் சிவத்தை நோக்கித் தவஞ் செய்தல் வேண்டும்; இதனைத் திடமாகச் செய்து வருவோமாயின், செய்த தவத்தினளவிற்கேற்றவாறு செல்வமுடையவராவோம். உலகத்தில் பலர் வறுமையுடையவரா யிருப்பதைக் கவனித்து நோக்குவோமாயின், தவஞ் செய்வதில்லாது தங்காலத்தை வீணே கழித்துவருபவர் பலராயிருக்கின்றனரென்பது நமக்கு விளங்காமற் போகாது. புகழ் யா திருந்தா லுண்டாவதாம்? தவமிருந்தாலன்றோ உண்டாவதாம்; அங்ஙனமே செல்வம் யா திருந்தா லுண்டாவதாம்? தவமிருந்தாலன்றோ உண்டாவதாம். பெருந் தவத்தைச் செய்தவர் தம் தவத்தினளவிற்கேற்ப அரசராகவும், சக்கரவர்த்தியாகவும், யோகியராகவும் ஞானசாதகராகவும் பிறக்கின்றனரென்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. நாம் சாஸ்திர விசுவாசமுடையவராய்த் தவத்தைச் செய்துவருவோமாயின், விரும்பிய பயன்களை விரும்பியவாறு தவறாதடைதற்குரியவராவோம்.

தவம் காமியத்தவம், நிஷ்காமியத் தவமென இருவகைத்தாம். இப்பயன் எனக்கு வேண்டுமென்று செய்யுந் தவம் காமியத் தவமாம்; ஒன்றையும் விரும்பாது ஈசனை நோக்கிச்செய்யுந்தவம் நிஷ்காமியத்தவமாம். காமியத் தவம் செல்வத்தைத் தருவதாம்; நிஷ்காமியத்தவம் சித்தத்தை ஆசையில்லா தாக்கி, தத்துவஞான வாயிலாக மோட்சத்தைக் கொடுப்பதாம். இவ்விருவகைத் தவத்துள் நமக்கிஷ்டமாயிருப்ப தெதுவோ அதனை நாம் கடவுள் வழிபாட்டோடு சமயம் நேர்ந்த போதெல்லாம் தவறாது செய்து வருதல் வேண்டும்; செய்து வருவோமாயின், விரும்பிய பயனைத் தவறாதடைந்து மேன்மை யுடையவராவோம். விசுவாமித்திரர், மேன்மையுற்றதும், மார்க்கண்டேயர் சிவனருளுக்குப் பாத்திரமானதும், பகீரதன் ஆகாயகங்கையை அவனியில் வரச் செய்ததும், பிறவும் தவத்தின் மாட்சிமையென்பதை மறவாது,

பொருள் கொடுத்துக் கொள்ளவேண்டாத நீர்போல வுள்ள தவத்தைச் செருக்கின்றிச் செவ்வழி பாட்டோடு செய்து வருவோமாயின், நாம் தவத்தின் பயனை நிச்சயமாக அடைதற்குரியவரோம். தவத்தைப் பெரியார் கூறியவாறு கடவுள் வழிபாட்டோடு செய்வதே தவத்திற்கழகாம். இத்தவமது நம்மிடத்துப் பூரணமாக விருக்குமாயின், நாம் எல்லா நன்மையுமடைதற்குரியவராவோம்.

மனுதர்ம சாஸ்திரம்–11–அத்தியாயம்.

“தேவர்க்கும் மக்களுக்கும் உண்டாகும் சுகத்திற்குத் தவமே ஆதியாயும், மத்தியமாயும், அந்தமாயுமிருக்கின்றதென்று வேதப்பொருளுணர்ந்த வித்வான்களாகிய மகரிஷிகள் கூறுகின்றனர்”.

முதுமொழிக்காஞ்சி.

“நிற்றல் வேண்டுவோன் தவஞ்செயல் தண்டான்”

பழமொழி.

“முற்பெரிய நல்வினை முட்டின்றிச் செய்யாதார், பிற்பெரிய செல்வம் பெறலாமோ.”

திருவாசகம்

“வான்பாவிய வுலகத்தவர் தவமேசெய வவமே, யூன்பாவிய வுடலைச்சுமந் தடவிமர மானேன்”

காஞ்சிப் புராணம்.

“தவமே பேரை நெறியாகுந் தவமே யெவருந் தமைக்காட்டும், தவமே அறக்க மடைவிக்குந் தவமே சாலத் தேவாக்கும், தவமே வளரி திசைக்கிறைவர் சார்ந்த வைபவ மாக்குவிக்கும், தவமேயிடைப்பிற் கிடையாத தன்றோ வென்று சாற்றினனால்”

என்னும் பிரமாணங்கள் இங்குணர்தற் பாலனவாம்.

நினையாத விருந்து

"ஆபதா மபஹர்த்தாரம் தாதாரம் ஸர்வ ஸம்பதாம் லோகாபிராமம் ஸ்ரீராமம் பூயோ பூயோ நமாம்யஹம்; சிவசாம்ப, சிவ சிவ சிவசிவ" என்ற மந்திரங்கள் அனகலாத்து அக்கிரஹாரத்தின் மேலத்தெருவிலே ஒரு வீட்டுத் தெருத் திண்ணையிலிருந்து முழங்கிக் கொண்டிருந்தன. ரங்கய்யர் வழக்கம்போல குளத்திற்குச்சென்று, மாலை சந்தியாவந்தனத்தை முடித்துக்கொண்டு, தன் வீட்டுத் திண்ணையின்மேல் உட்கார்ந்து, மந்திரங்களை ஜெபிக்க ஆரம்பித்து விட்டார். சுமார் ஏழுமணி. இது ஸகலருக்கும் தெரியும். அக்கிராரத்தில் ரங்கய்யருடைய செய்கைகளைக் கொண்டு எவனும் சமயமாக மணியை நிச்சயித்து விடுவான். அச்செய்கைகள் ஒழுங்காக அந்தந்தக் காலங்களிலே தவறாது நடைபெற்று வந்தன. அதனால் "ரங்கய்யர் குளத்திற்குப் போகிறார்; மணி ஆறு; ரங்கய்யர் ஜெபம் செய்கின்றார்; மணி ஏழு" என்று இங்ஙனம் அவ்வூரிலுள்ளவர்கள் பேசிக்கொள்வது வழக்கம்.

"சிவ சிவ சிவ சிவ, சிவசாம்ப" என்று ரங்கய்யர் ஒன்றையும் நினைக்காமல், சித்தத்தைப் பரமசிவனிடத்தில் நாட்டி, இருட்டில் உட்கார்ந்து சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்.

சூரியன் அஸ்தமித்து ஏழு, எட்டு, ஒன்பது நாழிகைகளாயின; ஊரில் எல்லாரும் சாப்பிட்டுவிட்டுத் தூங்குகிறார்கள். ரங்கய்யர் ஒருவர் மாத்திரம் இன்னும் சாப்பிட எழுந்திருக்கவில்லை. என்ன காரணம்? அவருடைய தர்ம பத்தினியான தங்கம்மாள் அவரைப் போஜனத்திற்கு இன்னும் அழைக்கவில்லை. வழக்கமாய் அந்தப் பதிவிரதா சிரோமணி சமையல்செய்து தனது இரண்டு குழந்தைகளுக்கும் சாப்பாடுபோட்டு, அவர்கள் சாப்பிட்டானபிறகு, தன கணவனிடம் சென்று "போஜனத்திற்கு எழுந்திருக்கலாம்" என்று சொல்லி, உடனே செம்பில் ஜலம்கொண்டு வந்து கொடுப்பாள். ரங்கய்யர் ஜெபத்தை நிறுத்திவிட்டு, கைகால்களைச் சுத்தம் செய்துகொண்டு சாப்பிடப் போவார். அங்ஙனமிருக்க அன்று இரவு ஒன்பது நாழிகைகள் ஆகியும், அவருடைய பத்தினி அவரை அழையாததாலும், உள்ளேயிருந்து கொஞ்சமேனும் புகை வெளி வராததினாலும், உண்மையைத் தெரிந்து கொண்டார் ரங்கய்யர். அன்று தம்பதிகளுக்கு உபவாசம். இல்

விதமான கஷ்டாய உபவாசங்கள் அந்த ஏழையான குடும்பத்திலே அடிக்கடி நிகழ்வதுண்டு. அந்த நாட்களில் தங்கம்மாள் கிரமப்பட்டு எங்ஙனமாயினும் குழந்தைகளுக்கு அரைவயிறேனும் நிரம்பும்படியான ஏற்பாடுசெய்துவிடுவாள். அந்த விஷயத்தைக் கூட கவனிக்கமாட்டார் சங்கய்யர்.

அவர் மிகவும் பொறுமையும், விவேகமுமுடையவர்; சிவந்த மேனி. நடுத்தரமான உயரம், 56 வயது; நீர்க்காவி யேறிய சுத்தமான பஞ்சகச்ச வேஷ்டி; நல்ல வைதிகர்; ஆசார சீலர்; தெய்வ பக்தி யுடையவர்; சுலபமாக இளகக் கூடியமனது; பரதுக்கம் சகிக்கமாட்டார். பாரதம், ராமாயணம் முதலிய சரித்திரங்களை யாவரேனும் படிக்கும்போதும், தாமே வாசிக்கும் போதும், அநேக கட்டங்களில் அவருடைய கண்களிலிருந்து நீர் தாரை, தாரையாகப் பெருகுவதைக் காணலாம். ஒரு சமயம், பாரதத்திலே, பாஞ்சாலியைத் துகிலுரியுங் கட்டத்தில், புஸ்தகத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு, அதிலுள்ள துரியோதனனோடு தர்க்கம் பேச ஆரம்பித்து விட்டார். மிகவும் ஏழை; ஆனால் நித்திய கருமங்களை விடமாட்டார். அதிகாலையில் நீதிஸ்தோத்திரம், ஸ்நானம், பிறகு சந்தியாவந்தனம், சூரிய நமஸ்காரம், பகவத் கீதை படனம். இதற்குள் 65-நாழிகைகளாகும். பிறகு மாத்யான்னிகம், பிர்ம யக்ஞம், தேவபூஜை, போஜனம், இராமாயணபடனம், மாலை சந்தியாவந்தனம், தெய்வ ஜெபம், போஜனம், நித்திரை. இவை தாம் அவருடைய தினசரி கருமங்கள். அடிக்கடி இராப் போஜனம் தவறுமே யொழிய, மேலே சொன்ன கர்மங்கள் தவறா. அவர்க்கு இரண்டு குழந்தைகளிருந்தும் குடும்பத்தைப் பற்றி அவர் கவலைப் படுவதில்லை. போஜனமில்லா விட்டால் தான் பட்டினியிருந்து விடுவார். ஒருவரையும் போய் ஒன்றும் கேட்கமாட்டார். அக்கிரஹாரத்துப் பிராமணர்களைப் போல, மற்றவர்களிடமிருந்து விசேஷ தினங்களிலே ஏதேனும் பூரி, தானம் முதலியவை பெற்றுக்கொள்வதற்கும் போகிறதில்லை. ஆகவே குடும்பத்தின் பாரம் அவருடைய பத்தினியாகிய தங்கம்மாள் தலை மீது விழுந்தது.

அவள் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு, நகைகளை விற்றும், பாத்திரங்களை விற்றும், பட்டினி கிடந்தும் குழந்தைகளை வளர்த்து வந்தாள்; வீடோ, ஒரு குடிசை. மேலேயிருந்த விழல் காற்றினால்

அடித்துக்கொண்டு, போகப்பட்டு, அங்கங்கே அவமானங்கள் உண்டாகி விட்டன. சாமான்களெல்லாம் போயின; நகைகளெல்லாம் போயின; தோட்டத்திலிருந்த ஒரு புளிய மரத்தையும் விற்றுவிட்டது. தங்கம்மாள் புருஷனிடத்தில் தரித்திரத்தைப் பற்றிப் பேசுவதேயில்லை. தரித்திரம் முற்ற, முற்ற புருஷனிடத்திலுள்ள விசுவாசமும், பக்தியும் முற்றிக்கொண்டே வந்தன. மேலும் தெய்வபக்தி நிரம்பினவள் தங்கம்மாள். அவளுக்குக் கலியாணமாகி அநேக வருஷங்கள் சென்றும், புத்திர பாக்கியமில்லாதிருந்த படியினால் மிகக் கவலைகொண்டு, தனது இஷ்ட தெய்வமாகிய, மயிலம் சுப்பிரமணிய சுவாமியை நாடி, பக்தி சிரத்தையாக கிருத்திகை விரதங்கள் அநுஷ்டித்து, ஓர் அருமையான புத்திரனைப்பெற்று மகிழ்ச்சி அடைந்திருந்தாள். அப்புத்திரன் தனது அம்மான் வீட்டில் வளர்ந்து கல்வி கற்றுக்கொண்டு வருகிறான். பிறகு இரண்டு புத்திரர்கள் காலக்கிரமத்தில் பிறந்தார்கள். நல்ல பருவமழைகள் இல்லாதபடியினாலும், நிலங்கள் சரியான பலனைத்தாராதபடியினாலும், நிலவரி, குடும்பச்செலவு முதலியவற்றாலும் அந்தச் செழிப்பான குடும்பம் நாளடைவில் தரித்திர தசையை அடைந்து இக்க ஸ்திதிக்கு வந்திருக்கிறது.

சங்கய்யரோ, எது எங்ஙனமாயினும் ஒரே பிடிவாதமாக வெளியே செல்வதில்லை. ஆனால் கிராமத்தின் நன்மையைக்கோரி பொதுவிஷயங்களுக்கு உழைப்பதில் மிகுந்த சிரத்தையுடையவர். அதற்காக, சளிக்காமல், நியாயஸ்தலங்கள் எவ்வளவு தொலைவிலிருந்தாலும் கால் நடையாகவே போய்வருவார். போஜனம் கிடைத்தால் மேல்; கிடைக்காவிட்டால் நல்லது என்றிருந்து விடுவார். ஆதலால் "எல்லாம் ஈசன் செயல், நமது குடும்பம் தங்கம்செயல்" என்றிருந்துவிட்டார்போலும்!

இக்காரணங்கள் பற்றி அவர், தனது பத்தினிவந்து "எழுந்திருக்கலாம்" என்று சொன்னபிறகுதான், திண்ணையை விட்டெழுந்திருப்பார். அன்று அங்ஙனமில்லாதபடியினால், உபவாசம் என்று தெரிந்துகொண்டார் சங்கய்யர்; ஜெபம் சிறிது நீண்டது.

சுமார் பத்து நாழிகைக்கு "அண்ணா, அண்ணா" என்று சொல்லிக்கொண்டே, ஒருவர் திண்ணைமீது வந்து உட்கார்ந்தார். "என்ன வெங்குசாமி, இந்த நேரத்தில், இந்த இருட்டில், எங்

லிருந்து வருகிறாய்?" என்றார் ரங்கய்யர், ஆவலின் தொனியைக் கொண்டு.

இங்ஙனம் "வெங்குசாமி" என்றழைக்கப்பட்டவர் அதே தெருவில் தெற்குக்கோடி வீட்டு ராமய்யருடைய தம்பி; அவர் தம் தமயனுடன் சண்டைபோட்டுக்கொண்டு, வேலூரிற்சென்று, நிலம் அளக்கும் இலாகாவில் ஓர் உத்தியோகம் பெற்று, சுகமாக ஜீவித்து வருகிறார். தற்காலம் அவருக்கு நெல்லூர் ஜில்லாவில் உத்தியோகமான படியினால், ரங்கய்யர் "எங்கிருந்து வருகிறாய்?", என்று ஆச்சரியமாகக் கேட்குப்படி நேரிட்டது.

வெங்குசாமி:—அண்ணா, நான் இத்தனை நாளைக்குப் பிறகு எவ்வளவு தொலைவிலிருந்து வந்திருக்கிறேன்; என்னை ஆத்தில் ஒருவரும் "வா" வென்று சொல்லவில்லை. எனக்கோ கடுமையான பசி; என்னுடைய மன்னி போஜன விஷயத்தைக் கவனிப்பதை விட்டு, பழைய சங்கதிகளை எடுத்துக்கொண்டு பேசிச் சண்டை பிடிக்க ஆரம்பித்தாள். அண்ணா ஏமு ஒன்றும் பேசவேயில்லை. நான் உத்தியோகத்தில் அமர்ந்தது முதல், பழைய விரோதங்களை எண்ணாமல், என் தமயன் குடும்பத்திற்கு எவ்வளவோ உபகாரங்கள் செய்திருந்தும், அவர்கள் அவற்றை மறந்து விட்டார்கள் இத்தனை காலஞ்சென்று வந்தவனுக்குக் கொஞ்சம் சாப்பாடு போட்டு, மறுபடி சண்டை பிடிக்கலாகாதா? எனக்கு அவ்விடத்திலிருக்கக் கொஞ்சங் கூட பிடிக்கவில்லை. அதனால் ஓடி வந்தேன். இப்போது எனக்குப் பசிக்கின்றது. மன்னி உள்ளே இருக்காளா? நீங்கள் சாப்பிட்டாய் விட்டதா?

ரங்கய்யர்:—இன்று சனிக்கிழமை அல்லவா? எனக்கு விரத நாள். இரவில் ஒன்றும் சாப்பிடுகிற வழக்கமில்லை.

வெங்குசாமி:—கொஞ்சம் பழையது இருந்தாலும் போதும்.

உடனே ரங்கய்யர் உள்ளே சென்று தனது பத்தினிக்கு வெங்குசாமியின் வரவை அறிவித்தார். இரண்டு பேரும் கையைப் பிசைந்து கொண்டு யோசித்தார்கள். அக்கிரஹாரத்திலே ஒருவனும் இரவில் கடன் கொடுக்கமாட்டான்; கதவையே திறக்க மாட்டான். என்ன செய்கிறது? கடைசியாக, ரங்கய்யர் தோட்டத்தாலேயே, தம் வயதுடைய ஒரு தட்டானிடத்தில் போய் உண்மையைச் சொன்னார். அவனும் ஏழையான படியினால்,

அரைப்படி அரிசியும், கொஞ்சம் பருப்பும் கொடுத்தான். ரங்கய்யர் அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டு, தனக்கிருந்த ஒரே மேல் வேஷ்டியை அவனுக்குக் கொடுத்தார். அவன் அதைப் பெற்றுக் கொள்ளாமல் "ஸ்வாமி, தமக்கு நல்ல காலம் வரும்போது, எனக்கு ஒரு புதிய வேஷ்டி வாங்கிக் கொடுக்கலாம். இப்போது வேண்டாம்" என்றான். ரங்கய்யர் அதி விரைவாக அந்த அரிசியையும், பருப்பையும் எடுத்துக்கொண்டு வந்து, தங்கம்மாளிடம் கொடுத்துவிட்டு, தெருத்திண்ணைக்கு வந்தார். கொஞ்சம் தாமதித்து வந்ததைக் கண்டு "என்ன, அண்ணா! விருந்து பலமோ" என்றார். இக்குடும்பத்தின் ஏழைமை ஸ்திதியை அறியாத வெங்குசாமி அய்யர். மேலும் ரங்கய்யர் உபவாசங்களால் மெலிந்திருக்கவில்லை; தான் வருத்தப்படுகிறதுமில்லை. எப்போதும் சந்தோஷமாக இருப்பார். பட்டினியாக இருந்தாலும், சாப்பிட்டவரைப் போலக் காணப்படுவார். அந்த விஷயத்தை ஊரிலுள்ளவர்களே அறியார்கள். அங்ஙனமிருக்க, சில வருஷங்களாக ஊரில்லாத வெங்குசாமி அப்பருக்கு என்ன தெரியும்? அவர் வழக்கம் போல் பேசினார்.

"ஆம், பலமான விருந்துதான்; நினையாத விருந்து" என்றார் ரங்கய்யர்.

பிறகு, இருவரும் நெல்லூர் ஜில்லா, உத்தியோகம் முதலிய விவகாரங்களைப்பற்றி சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம், தங்கம்மாள் "போஜனத்திற்கு எழுந்திருக்கலாம்" என்று சொல்லி, ஒரு செம்பில் ஜலம் கொண்டு வந்து திண்ணை மீது வைத்தாள். வெங்குசாமி எழுந்து, கைகால்களைச் சுத்தம் செய்து கொண்டு, உள்ளே சென்று விருந்துண்டு வெளியே வந்தார். ரங்கய்யர் "இன்று விரத"மென்று ஏற்கனவே சொல்லிவிட்டபடியால், அவர் வெங்குசாமியுடன் உட்கார்ந்து சாப்பிடவில்லை.

"அண்ணா, "என்றார் வெங்குசாமி." என்ன சுகமான விருந்து! இந்தப் பருப்புத் துவையலும் ரஸமும் சேர்ந்த போஜனத்தைப் போல் அவ்வளவு ருசிகரமானதும், மனதிற்கு இன்பமானதுமான சாப்பாடு இதுவரையில் புசித்ததேயில்லை. இது உண்மையில் நான் நினையாத விருந்து."

என்று சொல்லிவிட்டு, உடனே போய்விட்டார். அவர் போன பிறகு, தங்கம்மாள் வழக்கம்போல, வெளியே வந்து "போஜனத்திற்குத் தாங்களும் எழுந்திருக்கலாம்" என்று சொல்லி, செம்பை நீட்டினாள். ரங்கய்யர் அதைக்கொண்டு கைகால்களைச் சுத்தம் செய்துகொண்டு, உள்ளே சென்று சாப்பிட்டு விட்டு, மறுபடியும் திண்ணை மீது வந்து உட்கார்ந்து விட்டார். அதற்கு மேல் அவருடைய பத்தினியும் போஜன மருந்தினாள். அன்றைய போஜனம் இந்தத் தம்பதிகளுக்கும் விருந்தாகவே இருந்தது. இவர்களும் "விளையாத விருந்து".

N. சுப்பிரமணிய அய்யர், புதுச்சேரி.

நீதிசாரம்.

பகை.

எந்தக்காரணத்தினாலாவது சேரிடும்விரோதத்தைத் தீர்க்கமாய் மனதில் வைக்கின்றவர்கள் மூர்க்கரெனப்படுவர்.

எப்பொழுதும் மனதில் பகையையுடையவன் எவ்வளவு மேன்மையுடையவனாகவிருந்தாலும் அவனால் ப்ரயோஜனமுண்டாயிருந்தாலும் அவனோடு கூட்டுறவு செய்வதைவிட்டு வெறுமையாகவிருப்பது நன்று.

தனது யஜமானனிடத்தில் குற்றத்தைப் பாராட்டிப் பகைத்துக் கொள்ளுகின்ற ஊழியன் தனக்குத்தானே சத்துருவாவான்.

தீர்க்க வைரம்வைக்கின்றவன் தனக்குச் சுற்றத்தானாகவிருந்தாலும் அவனை அந்யனாகவே நினைக்கவேண்டும்.

எல்லா வுயிர்களுக்குந் தீமையைத் தருகின்ற தீயகுணமாகிய பகைமையை ஒருவன் தன் மனதினிடத்திருந்து பற்றற வொழிப்பானாகில் அது தர்மங்களுக்குள் சிறந்த தர்மமாகப் ப்ரகாசிக்கும்.

ஒருவருடனொருவர் நட்புப்பெற்றிருப்பதைப்பார்த்து ஸஹியாமல் பகைமையை விளைவித்துத் துன்பஞ்செய்கின்றவர்கள் யாவரினும் தாழ்ந்தவர்களென்றும் அப்படிக்கல்லாதவர்கள் உயர்ந்தவர்களென்றும் பெரியோர் கூறுவர்.

பலவிதத் துன்பங்களையும் விளைவிக்கும் பகையாகிய தீக்குணத்தை மனதிலிருந்து நீக்கும்படிச் செய்கின்ற ஒருவனுக்கு

எல்லோரும் நட்பினராவதுமன்றி அவன் பால் புகழுங்கீர்த்தியும் மேன்மேலும் வளர்ந்து வரும்.

எல்லாத்துன்பத்திற்குங் காரணமும், நற்குணத்தைக் கெடுப்பதற்கு ஹேதுவுமாகிய பகையென்னுந் துர்க்குணத்தை ஸ்வப்நத்திலுஞ் சிந்தியா திருப்பார்களாகில் அவர்களுக்கு ஸகல நன்மையுந் தாமேவந்து கைகூடும்.

பகையானது தோன்றியவப்பொழுதே அதை மனதினிடத்திருந்து நீக்கவல்லவர்களுக்கு உலகத்திலுள்ளயாவரும் அன்பினராவார்களாதலா லவர்களை யார் பாதிக்க நினைக்கின்றவர்கள்?

பகை தனக்கினியதென்றதை மேற்கொண்டு விரோதத்தைப் பாராட்டுகிறவன் மேன்மையடைந்திருந்தாலும் உடனே தனக்குள்ள மேன்மையையும் பொருளையுமிழந்து விடுவதுமன்றி உயிரையு மிழப்பான்.

பகையை மனதினிடத்துக் குடியாகவுடைய அறிவினர் வெற்றி பெறுதற்குக் காரணமாகிய நீதிநூலினிடத்துண்டாகிய பொருளை யுணர்ந்து முணரமாட்டார்கள்.

பகை அல்லது வைரம் எனும் களை முளைக்கும் பொழுதே யதை விவேகமெனுங் கூரியவாளைக்கொண்டு கொய்து விடுவானாகில் அவனுக்குப் புகழும்பெருமையு முண்டாகுமென்பது எப்படியோ அப்படியே அதற்கிடங் கொடுத்து வளர்ப்பவனுக்குப் பழியும் பாவமும் வளர்ந்தேறுமென்று சான்றோருரைத்திருக்கிறார்கள்.

ஆதலால் யாவரும் பகையென்னுந் துர்க்குணத்திற் கிடங் கொடாமல் நீக்கி நற்குணத்தைக் கைப்பற்றி நடக்கவேண்டும்.

கோபம்.

விவேகமின்மையால் சாந்தகுணத்தைவிட்டுக் கோபத்திற் கிடங்கொடுக்கின்றவன் மூர்க்கனென்னப்பெயர் பெறுவான்.

ஒருவன் வைதசொற்களுக்குக் காதுகொடுத்துங் கொடாதவன் போல் மனமொடுங்கி நிற்பதே குணவான்களுக் கழகு.

பெரியோர்களுடைய ஸபையின் முன்னிருந்து அறிவின்மையால் கோபங்கொண்டு இழிவான சொற்களை மதுரமான சொற்க

னாக வெண்ணிப் ப்ரயோகிக்கின்றவன் மனிதரிற் பதரென்றிகழப் படுவான்.

மனதிலுதிக்குங் கோபத்தை யடக்கத்தக்க சாந்தகுணத்தை யெப்போதுங் கைவிடாது காப்பதே புருஷருக்கழகெனப்படுவதுமன்றி அப்படிப்பட்டவனுக்குப் பெருமையே வருமெனவும் ஒருபோதுந் தாழ்வுவாராதெனவுங் கூறப்பட்டிருப்பதற்கு அநுபவத்தை விட திர்சனம் வேறு வேண்டுவதில்லை.

கோபமென்பது ஒருவ்யாதியாக நினைக்கப்படுவதுமன்றி அதினுங் கொடியதாகும்; ஏனெனில், அது தாழ்ந்தவர்களிடத்தில் மாத்ரம் வருகிறதேயல்லாமல் மேலானவர்களிடத்தில் வருவதில்லை. பொதுவான வ்யாதியினால் சரீரத்திற்கு மாத்ரங் குறைவும் அசௌக்யமுமுண்டாகும். இந்தக்கோபமாகிய வ்யாதி சரீரம் மநது காரியமுதலிய எல்லாவற்றிற்கும் குறைவும் நாசமுமுண்டாக்கும்.

கோபத்தினால் அருந்தவம்புரிந்த முனிவர்கள் கூடத் தங்கள் தபோமஹிமையை யிழந்தாரென்று புராணமுதலியவற்றில் வழங்கி வருவதைக் ஞாபகத்தில் வைத்து அதற்கிடங்கொடாமலிருக்க வேண்டும்.

ஒருவனது கோபஞ்செல்லத்தகுந்த தாழ்ந்தவனிடத்து அவன் கோபிக்காமலதை நீக்கவேண்டும்; தனது கோபஞ் செல்லமாட்டாத மேலானவர்களிடத்தில் கோபித்தாலென்ன கோபிக்காமல் சாந்தமடைந்திருந்தாலென்ன?

தனக்கு மேலானவர்களிடத்துச் செய்யுங்கோபத்தால் தனக்கே துன்பம் நேரிடும்; தாழ்ந்தவர்களிடத்துச் செய்யுங் கோபத்தால் பழியும் பாபமும் நேரிடும்; ஆதலால் தாழ்ந்தவர்களிடத்திலாவது மேலானவர்களிடத்திலாவது கோபஞ் செய்யலாகாது.

மற்றும் மேலானவர், தாழ்ந்தவர், சரியானவர், ஆகிய மூவரிடத்திலும் கோபத்தை மறக்கவேண்டும். ஏனெனில், கோபத்தினாலே யாவர்க்குந் தீமை விளைகின்றது.

துறந்தவர்களாகிய ஸந்யாஸிகட்குப் புறம்பாயபகையொன்றுமில்லை; ஆயினும், கோபங்கொண்டவர்களானால் அது அவர்களுக்குள்ளாகவே சத்ருவாகத் தோன்றி நட்புதவை முதலானவை

களை நீக்கிப்பிறவித் துன்பத்தை யடைவிக்குமாதலால் அவர்களுக்குக் கோபத்தைவிட வேறொரு சத்ருவில்லை.

தன்னைத் துன்பமணுகவொட்டாதபடி காக்க நினைக்கின்றவன் கோபமாகிய துன்பத்திற்கிடங்கொடாதபடிக்குத் தக்க முயற்சி செய்யவேண்டும். அப்படிச்செய்ய முயலாவிடின் அது அவனுடைய ப்ராணனை யிழக்கும்படிச் செய்யும்.

கோபத்திற்கிடங் கொடுக்கின்றவனைத் துன்டாகிய கோபாக்னி அவனையு மவனுக்கு நல்லவழி காட்டுகின்ற ஆசார்யனையுஞ் சுடும்; ஆதலால் கோபத்திற் கிடங்கொடுக்கலாகாது.

நிலத்தினிடத்துமோதி அறைந்தவனது கைதப்பாமல் நிலத்திற் பட்டு வருத்தமடைவது போல தன் வல்லமையைக் காண்பிப்பதற்குக் கோபத்தையே ஆயுதமாகவெண்ணிக் கோபிக்கின்றவனது அறிவின்மை விபரீதத்தையுண்டாக்கி அவனுடையவேண்டிய நற்பயன்களைத் தப்பாமலிழக்கச் செய்யும்.

ஜ்வாலைகளையுடைய அக்னியானது ஒன்றைச்சூழ்ந்து தழுவிப் பதுபோல ஒருவன் மேன்மேலும் துன்பத்தைச்செய்வானாயினும் அவன் மேற் கோபிக்காமலிருப்பதற்குக் கூடுமானால் அதைவிட உலகத்தில் நன்மை யொன்றுமில்லை.

கோபத்தைப்பற்றற வொழிப்பதற்கு அருள்நிறைந்த வுள்ளத் தோராக விருக்கவேண்டும். அவர்கள் இம்மை மறுமையிலுண்டாகிய ப்ரயோசனத்தை யொருமிக்க வடைவார்கள்.

மிகுதியாகக் கோபத்தையுடையவன் பிறப்பிறப்பென்னும் துன்பங்களிலிருந்து நீங்கமாட்டான். ஆகையால், அவனுயிருடனிருந்தாலும் இறந்தவனுக்கு ஸமானமாவான். கோபத்தைப்பற்றற விட்டவன் ஞானத்தால் மோக்ஷத்தை யடைவான். அவன் இறக்கத்தக்க சரீரத்தை யுடையவனானாலும் பிறப்பென்னும் துன்பத்தை விட்டவனாவான்.

ஆதலால் கோபமாகிய கொடியபகிக்கு எப்போது மஞ்சி நடக்கத்தக்க விவேகத்தை யுடைத்தாயிருக்கவேண்டும்.

வல்லாள மகாராஜன் சரித்திரம்.

(முன்தொடர்ச்சி.)

அவ்வரசன் சொன்மொழி பிறழான்; கலைகள்யாவுங் கசடறக்கற்று, அதற்குத் தக்கவாறு தரணியாள்வான்; அறவினையே புரிவான்; இன்மலர்ப்பாதமே அரணென்ன அனுதினமுந் துதிக்கு மகிலக்கற்பகம் போன்று மன்னுயிர் காத்து அரசாளுகின்றான். பெருநெறி கடைப்பிடித் தொழுகும் இப்புரந்தரன் தன்வழித் தொருமக விலாமையினுல் சிந்தை மெலிந்து, தன்னரிய அமைச்சருடன் மகப்பேறின்மையும், அஃது இலாமையினுல் வருந்துயரமும் எண்ணி ஒரு தீர்மானஞ் செய்தனன். அஃது வேண்டினோர் வேண்டியவாறே கொடுத்தலாம். இதை வெளிப்படுத்தத் துவசமொன்று நாட்டி, பறைசாற்றினன். இவ்வாறே இதுகாறும் தடையிலாது இது நடைபெற்று வருகிறது. இதனுல் இரவலரால் துதிபெற்றும், வேதியரால் ஆசிபெற்றும், பாவலரால் புகழ்பெற்றும் வருகின்றான். இதனை அடியனேன் காணவிரும்பி அருணையம் பதிபோதுய் அங்கு நடைபெறும் பல தருமமுங்கண்டு களிப்புற்றேன். அம்மன்னனையும், அவனருந்துணைவியர் இருவரையும் கண்டேன். பிறகு காலங்கடந்த முன்றேனே! இங்கடைந்தேன். ஆவியுள்ளாவியாய் விளங்கும் ஆதியே! தேவரீர் அறியாத தொன்றுண்டோ? எனக்கூறி வணங்கி ஒருபுற மொதுங்கி நின்றனர். அமலன் இவையனைத்தும் செவியுற்றுக் கேட்டுச் சொல்லுகின்றான்: அருந்தவமுனிவ! அறமார்க்கமே வேண்டினை; அதனுல் அவ்வரசனை படைத்தனை! அவன் மனமறிந்து இவண் வந்தனை! அங்கு நிகழ்வனயாவும் எமக்குச் சொல்லினை; தபோதனை நீ வேண்டின்! என்றும் நீருரைத்தனயாவும் யாம் செவியுற்றனம். நன்னெறி பரவச்செய்வது நமது கடனன்றோ! இவ்விஷயம் உலகறிய வேண்டி ஒரு திருவிளையாடல் செய்ய வெண்ணியுள்ளோம். ஆதலால் யாம் அவ்வருணைப்பதியடையத் தீர்மானிக்கின்றோம் என்றெம்பிரான் திருவாய் மலரக்கேட்ட முனிவர் கோமான் சிவபெருமானை நோக்கி, அன்பர் வாய்மை உலகறிய ஆடல்புரிவது நின்கருணைத் திறமோ? என்று பேசி அடிவணங்கி விடைப்பெற்று மீண்டு, வாயில்கடந்து, நந்தியம்பிரான் அடிதொழுது, மீண்டுபோய் அவ்வெள்ளியங்கிரியினோர் பால் தங்கினர். இது நிற்க,

அமலன் காதருக்கு விடைகூர்ந்தனுப்பி மலைமகள் முக நோக்கி யிது மொழிவாராயினர். என்னருட் சக்தியே! முனிவரிவ்வுரைத்தனயாவும் நீயுங் கேட்டனையன்றோ? புதல்வரிம் மன்னன் மனோவுறுதி சோதித்து அதனை வெளியாக்கக்கொண்ட எண்ணமும் நீயறிந்துளாய் அன்றோ? ஆகவே நாம் மேதினி சென்று மீளுநாள்வரை நம்மன்பர்க்கு அருள்பாலித்து இங்கு நீயமர்ந்திருப்பாய் என்று கட்டளையிட்டார். இதனைக் கேட்ட உமையணைக்கடுத்தல் நாயகி எழுந்து பணிந்து, நின்று, போற்றி கன்றுதற்பெரும! எவ்வுலகில் யாவர் நின்னுனை கடப்பர்? ஆயினும் தமியனேன் விண்ணப்பமொன்றுளது. திருச்செவி சாய்த்தருளல் வேண்டும்" என்று புகன்றாள். என்னிறைவா? முற்றுமறிந்தாரெனவும், வேண்டுதல் வேண்டாமையிலரெனவும், இயல்பாகவே பாசங்கள் நீங்கினரெனவும், தொன்மறைகள் சொல்லுவதாக அன்றோ கூறக்கேட்டுளேனே; அவற்றுள் ஒன்றேனும் தேவரீர் வசமிருப்பதாகச் சிறியேனான் அறிய அறிகுறிதாயில்லை. பத்தி வலையிற்பட்டு அவ்வலையினின்றும் மீளப் பிரியமிலாத தற்பரனே! அகிலமொடு ஆன்மாக்களையும் படைத்து, அருமறைகளளித்து, உயிர்களைத் தத்தம் வினைகளில் இயக்கி, தக்க பலன்களை நுகரவைத்து, பின் இருவினையொப்பு மலபரிபாகம் சேர்க்குழி நின்னுடன் கலக்க அனுமதிக்கும் பெருந்தொழிற் கொண்டவனே! இயல்பாகவே பாசங்களில் நீங்கினுய் என்பதெவ்வாறு அறிகிலேன். "நித்திய, நின்மல, நிராமய, நிட்கள, நிரஞ்சன" வெனத் தொன்மறைகள் போற்றுவதனையும் வேண்டாது, நீ "வில்லடிக் கல்லடித்தழும்பும், செருப்படி பிரம்படித்தழும்பும் பெற்றிருப்" எனவும் 'மண் சுமந்தாய், பெண் சுமந்தாய், விறகு சுமந்தாய், வளையல் சுமந்தாய்" எனவும், "மணந்தடுத்தாய், மரகதம் விற்றாய், பிச்சை யெடுத்தாய், கற்பழித்தாய்," எனவும், "நரிபரியாய்க் காட்டினை, பரிநரியா யோட்டினை, மண்ணடைத்தனை, மாமனுய் வந்தனை, பித்தாவெனப் பேர் பூண்டனை" யெனவும், பக்தர்ப்பாசப்பினை, பகட்டுச் செய்தனை, பாதியிரவிற் றூதுசென்றனை, வேடனிட்ட வெச்சிலருந்தினை, ஓடிகொடுத்தனை, வேடச் செய்தனை, கிழிதுணி கொடுத்தனை, காவச்செய்தனை, வஞ்சகம் பேசினை" எனவும் பற்பல விழி தொழிலாய பழியையே நியாயப் பகருந்துதிக்கு உள

மகிழ்ந்து, இருதலைக்கொள்ளியி லுறும் என்னை வேண்டுதல் வேண்
டாமையற்று யென்பது எங்ஙனமோ? தமியனேன் அறிகிலேன்.
படைத்தளித் தழிக்கும் பராபரனுக்கு மனைவியாம் பெறும்பேறு
பெற்ற அம்மையின் வாழ்வு நிலைதானினும் பழிநிலைதன்று விழை
ந்தோர்க் கல்விழைந்த பொருளாய்த் தோன்றி அடியவரை
யாட்கொள்ள அம்மா நீ அவனிக்கேகும் போதெல்லாம் அம்மை
தனித்து மணமிலா மலர்க்கொப்பாகின்றனள். நின்னுடனே அவ
யின், நம்மரும் புதல்வரோயெனின் காணவும் கிட்டாதாயினர்.
மதுரத்தேனும், மணக்குமலரும், பொறிகடலையும், பிவார் தொ
டுக்கும் வினைகள் யாவும் முட்டின்றி முன்னின்று முடிப்பிக்க
முன்னவனுன மூக்கண்ணன் மூவுலகும் வுலாவுவன்; ஏழ்களால்
வாரி யெடுத்தணைத்துப் பயோதரப் பாலூட்டப் பருகின சரவண
னுன வினையவன் மாசறுமகஞ்செய்து, வரம்பெற்று, அமரர் வாழ்
க்கைப் பழிக்கும் அசுரரை யழிக்கவும், ஒரு கன்னி வேண்டியும்
உலகெலாஞ் சுற்றி வருகின்றமையில் யான் துணையிலாது தனித்
திருக்க வேண்டியதாகிறது. அதனுல் அடியாள் படும் நோவி
றது. ஆயினும் என்னுருயிரே நற்காரிய நிமித்தம் நாம் பிரிவ
தால் ஒருவாறு ஆயாசம் அடங்குகிறது. மேலும் தேவரீரது திரு
வுள்ளஞ் செய்யக் கருதியது புகன்றதும், மீளுநாள் வரைக்கும்
யிவண்ண மாப்பணித்ததும் நின் கருணைத்திறமன்றோ? இப்
பணி கொண்டு இருந்து தமது நல்வரவுக் கெதிர் நோக்கியின்றே
அமர்வேன் எனச் சாற்றிப் போற்றினின்றனள். யாவும் கேட்
டப் பெருமான் புன்முறுவற் கொண்டு புவனாகுஷியே! நின்
மாற்ற மனைத்தும் வாய்மையதே. ஆயினும் ஒன்றுரைப்பம் கேண்
மோ! நம்மடி கொள்வோரைத் தாக்குமாக் துன்பம் யாவும் நம்
மைத் தாக்கியவாமன்றோ? நம்மன்பர் மகிழும் மகிழ்ச்சி யாவும்
நம்மைச் சேர்ந்ததன்றோ? அன்பர் எக்காலத்து எவ்விடத்தன்
அடையினும் அது நம்மதல்லவோ? ஆகவே அதனை நீக்குவது
நம்கடமை. ஆன்ம கோடிகள் பால் நாம் இரக்கங் கடாக்ஷித்
குங் காரணமும் நின்னருட்சக்தி விசேஷத்தாலன்றோ? நின்
னைத் துணைக்கொண்டன்றோ முத்தொழிலியற்றி முதல்வ
னும் எனும்பேரும் கொண்டுள்ளேன். நீ என்றேனும் இல்லையா
யின் ஓரணுவும் என்றுல் இயலாதன்றோ? ஆதலால் அடிக்
கடியாம் அவனிக்கேகவும், அடியவரைக் காக்கவும் நீயே முக்

மெய்யான காரணமன்றி நானன்று; "விமலையே" இன்னுங் கேள். தொன்மறைகள் என்னநீதியினைத் அறிப்பனபோல் மாதவனையுங் அறிகின்றனவன்றோ? அம்மூல புருஷனை மாதவனும் தன்னிலை நீங்கி மேதினி சென்று அரிய நிலையடைந்து தன் படித்த அடியவர் பொருட்டுத் தூது சென்றும், எச்சிலை யெடுத்தும், தேரோட்டியும், உரைமறைத்தும், வறியவர்தனையடி வணங்கியும், இழிதனியல் இனிப்பாய்ப் பெற்றுத்தின்றும் இவ்வாறு பற்பல பிழிதொழில்கள் செய்து அன்பர் குறைதீர்த்து அவரை மகிழ்வித்த அன்றோ? மேலும் நங்காய் அக்குடிகட்கு அன்பின் முறையறிந்தவரே அறிவாரன்றி வேறொருவருமன்று. அன்பே நம்முருவம். இதனையறியாமாந்தர் அன்பாலெமையடையக்கருதுவர். அன்பு அன்பையடைவதென்னலாம். அதுவே பதுவாதலால் அறிவாளர் அன்பே சிவமாயமர்வர். இவையனைத்தும் மலைமகளே யேதியாதலோ. ஆதலால் நாம் தரணிபடைத்து அரசன் வரலாறு தெரிந்தபின்னர் நீயும் அவ்விடத்திய விஷயங்கள் அறியத்தக்கவள் ஆகுவாய் எனத் திருவாய்மலர்ந்தனன்; இதனைக் கேட்ட பெருமாட்டி அமலனே! எனதன்புப் பெருக்கால் தின்மொழிக்கெதிர்மொழி பகர்ந்தபிழை திருவுளத்தில் முனியாதிருத்தல் வேண்டும். எனப்பணிந்து போற்றி அமர்ந்தனள்

(வரும்) கோகிலாம்பாள்.

பக்தியோகம்.

(முன்தொடர்ச்சி.)

தியானம் என்பது ஒரு பாத்திரத்திலுள்ள எண்ணெயை மற்றொரு பாத்திரத்தில் விடும்போது இடையீடின்றித் தாரையாக ஒழுகுவதுபோல, எந்த வஸ்து தியானிக்கப்படுகின்றதோ, அவ்வஸ்துவின் இடையீடின்றிய ஸ்மரணமாம். ஒருவனுக்கு இவ்வாறுள்ள தியானம் சித்தித்தால் அவனது சகல பந்தமும் போம். தியானம் மோக்ஷ சாதனம் என்று சுருதிகளிலும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. தியானமும், பிரத்தியக்ஷ தரிசனமும் ஒன்றேயாம். ஏனெனின் அவ்விரண்டிற்கும் ஒரே பொருளாய். அதனையவை பேதமின்றியனவா மென்று எண்ணப்படுகின்றன.

கீழ்க்குறிக்கப்படும் சுருதியா லிது ஸ்பஷ்டமாம்—"சமீபத்திருப்பவனாகவும், தூரத்திருப்பவனாகவும், பரமார்த்தமாக பராபரபேதமின்றியவனாகவும் இருக்கும் கூடஸ்தன் அல்லது சாட்சி அபரோட்ச ஞானத்தினால் ஸ்வாநுபவப் படும்போது ஒருவனது சகல பந்தங்களும் நாசமாம்; அவனது எல்லாச் சம்சயங்களும் நாசமாம்; அவனது சர்வ கர்மங்களும் க்ஷயத்தை யடையும்" (சமீபஸ்தனை நம்மால் காண முடியும்; தூரஸ்தனை ஸ்மரிக்க மாத்திரந்தான் முடியும்; ஆனால் தூரஸ்தனையும் சமீபஸ்தனைப்போல் நாம் காணவேண்டுமென்று சுருதி கூறுகின்றது). அதனால் தியானத்திற்கும் பிரத்தியட்ச தரிசனத்திற்கும் சமநிலைமையைக் கொடுத்திருக்கின்றதெனக் குறிப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. தியானத்தின் மேல்நிலைமை பிரத்தியட்ச தரிசனத்திற்குச் சமானமாம். ஈசுவர பூஜையென்பது நிரந்தர ஸ்மரணையாமென்பதற்கு வேதவாக்கியமுமிருக்கின்றது. ஞானமே பக்தியென்றும், அதுவே தியானமென்றும் வேதத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. தியானம் பிரத்தியட்ச தரிசனத்திற்குச் சமானமாமாறு அவ்வளவு மேன்மையை யடையும்போது அது மோட்ச சாதனமாகின்றதென்று சுருதியில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. "ஆன்மா பலவித சாஸ்திரங்களினாலும், புத்தியினாலும், வேத அத்தியயனத்தினாலும் அடையப் படுவதன்றாம். எவனுக்கு ஆத்மஜிஞ்ஞாசையுளதோ அவனால் ஆத்மா அடையப்படுகின்றது. அவனுக்கு ஆத்மா பிரத்தியட்சமாகின்றது." கேவலம் சிரவண, மனன, நிதித்தியாசனங்களால் மாத்திரம் ஆத்மா அடையப்படுவதன்றாமெனக்கூறிப் பின்னரும் கூறுகின்றது. "ஆன்மா எவனைச் சிநேகிக்கின்றதோ அவனால் ஆத்மா அடையப்படுகின்றது;" அதிபக்தியுள்ளவனை ஆன்மா சிநேகிக்கின்றது. எவனால் ஆத்மா அதிபக்தியுடன் சிநேகிக்கப்படுகின்றதோ அவன் ஆத்மாவிற்கு அதிப்பிரியனும். அதிபக்தனாகிய இவனுக்கு ஆன்மப் பிராப்தியுண்டாகும் பொருட்டு, ஜகதீசுவரனே அவனுக்கு உதவி புரிகின்றார்; ஏனெனின் பகவான் இங்ஙனங் கூறுகின்றார். "எவர் என்னையே சரணடைந்தவராய் அதிபக்தியுடன் என்னை உபாசிக்கின்றனரோ அவர்க்குப் பத்தி யோகத்தைக் கொடுக்கின்றேன்; அதன் வாயிலாக அவர்கள் என்னை யடைகின்றனர்". அதனால் பக்தி யென்னும் பதத்தினால் இங்கு நித்திய ஸ்மரணையை, அல்லது தியானத்தையே குறிப்பிட்டிருக்கின்றதென்பது ஸ்பஷ்டமாம்.

"𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌪𑍍𑌰𑌣𑌿𑌧𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾" என்னும் சூத்திரத்தை வியாக்யானிக்கும்போது பகவான் ஸ்ரீராமாநுஜாசார்யரும் அங்ஙனமே கூறுகின்றார். "𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌪𑍍𑌰𑌣𑌿𑌧𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿" (ஈசுவர சேவையால்) என்னும் பதஞ்சலி சூத்திரத்தை வியாக்யானிக்கும்போது போஜராஜா இங்ஙனங் கூறுகின்றார். "பிரணிதானம் என்பது விஷய சுகங்களை விரும்பாது சகல கர்மங்களையும் எல்லாக் குருக்களுக்குங் குருவாகிய ஈசுவரனிடத்துச் சமர்ப்பணஞ் செய்யும் ஒரு பக்தி விசேஷமாம்". அந்தச் சூத்திரத்தையே வியாக்யானிக்கும்போது பகவான் ஸ்ரீ வியாச மகரிஷி பிரணிதானம் என்னும் பதத்திற்கு இவ்வாறு பொருள் கூறுகின்றனர். "பிரணிதானமென்பது ஒரு பக்தி விசேஷமாம். அதன் வாயிலாக யோகியானவனுக்குப் பரமேசுவரனது காருண்யம் சித்திக்கின்றது. அவன் சர்வப் பிரகாரத்தாலும் அனுக்கிரகிக்கப் பட்டவனாகின்றான்" "பக்தி யென்பது ஈசுவரனிடத்துள்ள அதிப்பிரேமமாம்" என்பது சாண்டில்ய மகரிஷியின் அபிப்பிராயமாம். ஆனால் பக்தியின் உத்தமமாகிய விவரணம் பக்தர்களுள் அரசனாகிய பிரகலாதனனதாம்.

"𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌰𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇𑌷𑍍𑌵𑌨𑌪𑌾𑌯𑌿𑌨𑍀 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑌨𑍁𑌸𑍍𑌮𑌰𑌤𑌃 𑌸𑌾 𑌮𑍇 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌪𑌸𑌰𑍍𑌪𑌤𑍁" பொருள்:—"அறிவிலிகளுக்கு விஷயங்களை அகலாமாகிய எந்தப் பிரீதியிருக்கின்றதோ அத்தகைய சினேகம் தங்களை எப்போதும் தியானித்துக்கொண்டிருக்கும் எனது இருதயத்திலிருந்து போகாமலிருத்தல் வேண்டும்" சினேகம் எவ்விடத்தில்? பரம கருணாநிதியாகிய கடவுளிடத்தில் எவ்வளவு மேன்மையுடையவனா யிருந்த போதிலும், மற்றொருவனிடத்துள்ள சினேகத்தைப் பக்தியென்று கூறுவதில்லை. ஏனெனின்,

𑌆𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌬𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌜𑌗𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌃
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌨𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌜𑌨𑌿𑌤𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌵𑌶𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌨𑌃।
𑌯𑌤𑌸𑍍𑌤𑌤𑍋 𑌨 𑌤𑍇 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑍇 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌨𑌾𑌮𑍁𑌪𑌕𑌾𑌰𑌕𑌾𑌃।
𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌗𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌤𑍇 𑌹𑌿 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌗𑍋𑌚𑌰𑌾𑌃॥

பொருள்:—பிரஹ்மாமுதல் திருணபரியந்தம் ஜகத்திலுள்ள சகல பிராணிகளும், அவரவர்களின் கர்மவசத்தினால் ஜனன, மரண சம்சாரத்தில் கட்டுண்டவரா யிருக்கின்றனர். அக்கார

னைத்தினால், தியானிப்பவர்க்கு, அவை யொன்றும் தியேயமாக போக்யமுடையனவன்றாம். ஏனெனின், அவையாவும் அநித்யங்களும், அவித்தையால் மறைபட்டனவுமாம்." சாண்டில்ய மகரிஷி ப்ரயோகித்திருக்கும் அநுரக்தி யென்னும் பதத்தை சுவப்பனேசுவரரென்பவர் இவ்வாறு வியாக்யானித்திருக்கின்றனர். "அநு-பின்னர்" "ரக்தி-ஸிநேகம்". ஈசுவர மகாத்மியத்தை யறிந்த பின்னர் அவரிடத்துண்டாம் அதிஸிநேகத்திற்குப் பக்தியென்று பெயராம். இங்ஙனமன்றாயின், மனைவியிடத்தோ, புத்திரனிடத்தோவுள்ள இயல்பாகிய ஸிநேகத்திற்கும் பக்தியென்று கூறுதல் வேண்டும் அதனால் பக்தியென்பது பூஜை முதலியவற்றால் ஈசுவரபஜனஞ் செய்த பின்னர்க் கிரமமாக அவரிடத்து அதிப்ரேமமாக முடிவுபெறும் ஒரு அந்தக்கரண விர்த்தி விசேஷமாமென்று நாம் ஸ்பஷ்டமாகக் காண்கின்றோம். (வரும்)

கிரீக்கதேசத்துப் பீமசேனன் கதைகள்.

(முன்தொடர்ச்சி.)

பீமசேனனும்-சிங்கமும்.

சில நாளைக்கெல்லாம் பீமசேனன் தன் பராக்கிரமத்தைக் காட்ட ஆரம்பித்து விட்டான். ஒருநாள் இவன் அரசனது வீட்டுக்குப் போனான்; அங்கு அவர் கொடுக்கும் எந்த வேலையையும் செய்யத் தயாராக யிருப்பதைக் குறித்துக்காட்டினான். இவன் சரீர வல்லமைக்கும் பரந்த தோள்களுக்கும், புஜபலத்திற்கும் கீர்த்தி பெற்றிருந்தான்; அரசனோ மெலிந்த சரீரத்தோடும் கோபமுடைத்தும் இருந்தான்.

அரசன் தன் எதிரில் முதல்கட்டளை வந்த பீமசேனனின் வலிமை தங்கிய சரீரத்தைப்பார்த்து பொறாமை கொண்டான். உடனே அவனது மனதில் துர்எண்ணம் உண்டாயிற்று; அஃதாவது அவனைக் கொல்லச் செய்ய வேண்டுமென்று; இதற்குத் தகுந்தவாறு அவனுக்கு ஒரு மிகக் கஷ்டமும் அபாயமுமான வேலையிட்டான். ஆகமொத்தம் பன்னிரண்டு வேலைகள் உட்பட ஒவ்வொன்றும் முன்சொன்னதைப் பார்க்கிலும் அதிக கஷ்டமுடையது; ஆனால் பீமசேனனே அவற்றை எல்லாம் செய்து முடித்தான்.

இவற்றில் முதலாவது ஒருபெரிய சிங்கத்தைக் கொன்று அதன் மேல்தோலைக் கொண்டு வருவதாம். இம்மிருகம் வசித்திருந்த குகை பெரியமரங்கள் அடர்ந்து நெருங்கிய கனவாய்; அங்குப் பக்கங்களில் வசித்திருந்த ஜனங்கள் மிகுதியாக இதற்குப் பயந்திருந்தார்கள். ஆடுமாடுகளை அடிக்கடி கொன்றும் சில வேளைகளில் குழந்தைகளைக் கொன்றும் அங்குச் சுற்றியிருந்த தேசத்தை பாழாக்கி வந்தது. அம்பு அல்லது கத்தி உள்ளே நுழையமுடியாத அவ்வளவு மொத்தமாய் (பெருமனாய்) அதன் தோல் இருந்தது.

ஆயினும் பீமசேனனுக்குப் பயம் சிறிதும் தோன்றவில்லை. இதனைக் கொல்லுவதற்காகத் தீர்மானித்துக் கொண்டு தனது வில்லும் அம்பும் கையில் எடுத்துப் புறப்பட்டுப் போனான். இவன் போகும் வழியில் தழைத்துப் பெருத்து வளர்ந்துள்ள ஒரு ஒலிவ மரத்தைப் பார்த்தான். அது தனக்குக் கைக்கோலாகுமென்று நினைத்தான்; சாதாரணமாய் நம்மைப்போன்ற பலயில்லாதவர்கள் செய்வதுபோல் ஒரு கிளையை ஒடித்துக்கொள்ளாது அம்மரத்தை வேரோடு பிடுங்கிக் கொண்டான். இதை ஆயுதமாகக்கையில் எடுத்துக்கொண்டு சிங்கமிருக்கும் குகையின் சமீபத்தில் சென்றான்.

அங்கு ஒரு மனிதனும் தென்படவில்லை. இடையர்களும் கூட தங்கள் மந்தைகளை இம்மிருகத்திற்கு விட்டுவிட்டார்கள் அவர்கள் அதனால் கொல்லப்படுவார்கள் என்று மிக்க பயந்திருந்தார்கள் என்று இதனால் வெளியாகின்றது அல்லவா? அந்த அடர்ந்த காட்டில் பீமசேனன் தனித்து ஒன்றியாய் அம்மிருகம் வரும்வரைக் காத்திருந்தான்.

சிறிது பொழுதிற்கெல்லாம் ஒருபெரும் கர்ஜ்ஜனை கேட்டது; அதனால் சிங்கம் அருகில் வந்திருக்கிறது என்று பீமசேனன் தெரிந்துகொண்டான். அது அன்றைய இரையைத் தேடித் திரிந்துவிட்டுத் தன் குகைக்கு வந்துகொண்டிருந்தது. அதன் தோல் இரத்தத்தால் நனைந்திருந்தது. அதன் கண்கள் கொடூரமான பார்வையோடு காணப்பட்டன.

இப்படி வரும் இதனைப்பீமசேனன் ஒரு மரத்தின் பக்கத்தில் மறைந்திருந்து பார்த்தான். பிறகு அம்பை வில்லிலிட்டு கு

வைத்து எய்தான். இவ்வம்பு அதன்மேல் படாது கீழே விழுந்தது; ஆகவே அதற்கு ஒருகாயமும் நேரிடவில்லை. அந்த மொத்தமான தோலின்மேல் எய்த அம்பும் தைக்கவில்லை.

பீமசேனன் மற்றொரு அம்பைவிட்டான்; அதுவும் முன்போலவே அதன் சரீரத்தில் புகாது கீழேவிழுந்தது. அம்மிருகம் திரும்பித் தன் பற்களைக் காட்டியது, அவன் மற்றொரு அம்பை எய்வதற்கு வில்லில்வைத்துப் பூட்டும் சமயத்தில் இவனை அது பார்த்துவிட்டது.

அது பயத்தால் மூறுமூறுத்துக்கொண்டு மண்டி போட்டுப் பாய்ந்தது. ஆனால் இதனை எதிர்க்கப் பீமசேனன் சித்தமாயிருந்தான். இவன் தன் கையிலிருந்த ஒலிவமரமாகிய தடியைத் தன் தலைக்குமேல் தூக்கி ஓங்கி ஓர் அடி அம்மிருகத்தின் தலைமேல் அடித்தான்; அப்போது அது பிரமை கொண்டுவிட்டது.

உடனே அவன் தான் குழந்தையாக யிருந்தபோது பெரும்பாம்புகளைக் கையில்பிடித்து நசுக்கியதுபோல், இதனையும் கழுத்தண்டைப்பிடித்துப் பிசைந்து கொன்றுவிட்டான்.

அதன் சரீரத்தை எடுத்துத் தன் தோள்மேல் தூக்கிக்கொண்டு அரசனிடம் அதனைக் கொண்டுபோனான். அதன் தோலால் தனக்கு ஒருசட்டை செய்துகொண்டான்; இச்சட்டையே அவன் எப்போதும் உடுத்திவந்தான். (வரும்)

வெ. ஆறுமுகசெட்டியார்,

முத்தியாலுபேட்டை, சென்னை.

நன்னடக்கை.

ஆசாரியர்களைப் பூஜிப்பது, சத்தியத்தைப் பேசுவது, கோபமில்லா திருப்பது, தயாளுவாக விருப்பதாகிய நான்கும் நல்லோர் நடக்கையி லெப்பொழுது மிருக்கத் தக்கனவாம்.

சத்தியே நமக்குவேண்டியவைகளி லதிக மேலானது. நல்ல வித்தையே அதிகமேலான தனம். தேகசௌக்கியமே எல்லாப் பலனிலு முத்தமமானது. திருப்தியாக விருப்பதே சந்தோஷங்களி லெல்லாம் முக்கியமானது.

வயதுப் பிரமாணத்தினாலும், நரைமயிரினாலும், தனத்தினாலும், சுற்றத்தினாலும் ஒருவரும் பெரியோர்களாக மாட்டார்கள். எவன் உண்மையான ஞானவானோ அவனே மகாத்மா. இப்படித் தர்மத்தை ரிஷிகள் விதித்திருக்கின்றார்கள்.

முகத்திலும் தலையிலும் நரைமயி ரிருப்பதினாலேயே ஒருவனும் பெரியவனாகமாட்டான். வயதில் சிறியவனாக விருந்தாலும் நல்ல ஞானமுடையவனே உண்மையான பெரியவனென்று தேவதைகள் நினைக்கின்றார்கள்.

மூடர்களொருபொழுதுந் திருப்தியடையமாட்டார்கள். படித்தவர்களெப்பொழுதுஞ் சந்தோஷமாக விருப்பார்கள். ஆகையால் படித்தவர்களிவ்வுலகத்தில் திருப்தியினால் சகலசுகத்தையு மனுபவிப்பார்கள்.

துர்ச்சனனுக்கு வித்தை, திரவியம், வம்சமாகிய இவை கர்வத்தை யுண்டாக்குகின்றன. இவையே நல்லோர்களை யடக்கமுடையவர்களாகச் செய்கின்றன.

திருப்தி யில்லாதவர்கள் பேராசையினால் நாசமடைவார்கள். புத்திமான்கள் திருப்தியாக விருப்பார்கள். மனதிலுள்ள சங்கடத்தை விவேகத்தினால் போக்கிக்கொள்ள வேண்டும். தேகசங்கடத்தை ஔடதங்களினால் போக்கிக்கொள்ள வேண்டும்.

துர்ச்சனர்.

மேன்மையை விரும்புகிற புத்திமான்கள் நடவடிக்கையினாலும் புத்தியினாலும் கெட்டுப்போனவர்களோடும், பாபகாரியங்களில் புத்தியைச் செலுத்தினவர்களோடும் சகவாசஞ் செய்தல் கூடாது.

கோபம் மனிதனுக்கு நாசத்தையும் அவமானத்தையுமுண்டாக்கக்கூடியது. இவ்வுலகத்திலவர்களுடைய நாசத்திற்குக் கோபமே முக்கிய வேராயிருக்கிறது.

காமம், கோபம், பிராணிகளிடத்தில் கொடுமை, பேராசையிவைகளையுடைய மனிதன், தன்னுடைய மானிட சன்மத்தைவிடுத்து மிருகசாதிகளில் திரும்பப் பிறப்பான்.

தரித்திரனை ஈகையினாலும், பொய்சொல்பவனை நிசத்தினாலும், கொடியகாரியங்கள் செய்பவனைப் பொறுமையினாலும்,

கெட்டவனை நல்ல தனத்தினாலும் நாம் வசப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும்.

காமம், சூதாடுதல், வேட்டையாடுதல், குடித்தல் முதலிய இவை அதிக ஆசையினால் உண்டாகின்றன. இவை நான்குவித துக்கமாகின்றன. இவற்றால் மனிதன் தன் தனத்தையும், கௌரவத்தையும் போக்கிக் கொள்ளுகின்றான்.

கீழ்மக்களுடைய சேர்க்கையினால் மனிதர்கள் தங்களுடைய சுய புத்தியைக் கெடுத்துக்கொள்ளுகின்றார்கள். நடுவுநிலைமையுடையவர்களுடைய சேர்க்கையினால் தங்களுடைய புத்தியும் நடுநிலைமையாகவிருக்கும்; மேன்மக்களுடைய சிநேகத்தினால் புத்தி அதிக உத்தமமாகும்.

பிறர்செய்த நன்மைகளை மறக்கிறவனுக்குக் கீர்த்தி, கௌரவம், சுகமெப்படி யுண்டாகும்? (அஃதாவது அப்படிப்பட்டவனிடத்தி லவைகளிரா); அப்பேர்ப்பட்டவனை நாம் பரித்தியாகஞ் செய்யவேண்டியது அவனுக்குப் பிராயச்சித்தமே கிடையாது.

ஸ்திரீகள்.

மனிதனுக்குப் பெண்சாதியே தனம்; உத்தமமான சிநேகிதி, சுவர்க்கத்திற்குக் காரணமானவள், சம்சாரத்தைத் தாண்டுவதற்கு வழியானவள்.

சூரியகாங்கையினால் தவிக்கிறவர்களுக்குத் தண்ணீர் எப்படிச் சுகத்தைக் கொடுக்குமோ, அதுபோலவே மனதிலுள்ள விசனத்தினுலுள்ளே யெரிந்துகொண்டிருக்கிறவர்களும் வியாதியினால் தேகாவஸ்தைப் படுகிறவர்களும் தங்கள் தங்களுடைய ஸ்திரீகளிடத்தில் மிகுந்த சந்தோஷத்தை யடைவார்கள்.

எல்லாத் துக்கத்திற்குஞ் சரியான ஔஷதம் ஸ்திரீயே. அவளுக்குச் சமானமான மருந்து வேறில்லை. இவ்வுண்மையை உன்னுடன் சொல்லுகிறேன்.

மேன்மையும், புண்ணியமும், வீட்டிற் பிரகாசகாரமும், சம்பத்காரமுமுடைய ஸ்திரீகள் கௌரவிக்கத் தக்கவர்கள். ஆகையால் நாம் அவர்களை அதிக அக்கறையுடன் காப்பாற்றவேண்டும்.

பதிவிரதையாகவும் பிரியமாகவுமுள்ள பெண்சாதி யெவன் வீட்டிலில்லையோ அவன் காட்டிற்குப்போகவேண்டியது; (அஃதா

வது அவன் நிசமான சம்சாரசுகத்தை யநுபவிக்கமாட்டான்.) அவன்வீடு காட்டைப்போலப் பயங்கரமாக விருக்கும்.

பெண்சாதிக்குச் சமானமான பந்து வேறொருவரில்லை. அவளுக்குச் சமமான கதியும் வேறில்லை. இவ்வுலகத்தில் தர்மத்தைச் சம்பாதிக்கத்தக்கவழி பெண்சாதிக்குச் சமமானது வேறில்லை.

ஒரு கிருகஸ்தனுடைய வீட்டிலெப்பொழுதும் குமாரர்களும், பேரன்மார்களும், நாட்டுப்பெண்களும், வேலைக்காரர்களுமாக விருந்துகொண்டிருந்தாலும், பெண்சாதியொருத்திமாத்திரமில்லாவிட்டா லவ்வீடு பாழ்வீட்டைப்போல் துக்ககரமாக விருக்கும்.

எந்தப் பிரகாரமாகப் பிராணிகளெல்லாந் தங்கள் தங்களுடைய தாய்களை யடுத்துச் சீவிக்கின்றனவோ அதேபிரகாரமாக இதர ஆசிரமங்களி லுள்ளவர்கள் கிருகஸ்தாசிரமத்தி லுள்ளவர்களை யடுத்துப் பிழைக்கிறார்கள். (அஃதாவது கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டு கிருகஸ்தா சிரமத்தி லிருப்பதே அதிக உத்தமமானது.

பட்சிகள், மிருகங்கள், பூதங்கள் முதலியவைகள் கிருகஸ்தனை யடுத்தே சுகப்படுகின்றன. ஆகையினால் கிருகஸ்தாசிரமத்தி லிருக்கிறவனே மேலானவன்.

பாழ்வீடு வீடல்ல. மனையாளிருப்பதே வீடு. மனையாளில்லாதவீடு காட்டைப்போல்வதாம்.

பணத்தி லாசைவைத்துத் தங்கள் பெண்களை விவாகஞ் செய்து கொடுப்பது மிகவுமற்பமாம். பெரியோர்கள் பணம் சம்பாதிப்பதற்காகத் தங்கள் பெண்களை அப்படி விவாகம் செய்து கொடுக்கமாட்டார்கள்.

நல்ல நடக்கையும், தகுந்தபடிப்பும், மேன்மையான குலமும், நல்லகாரியமும், நல்லகுணமுமுடைய புருஷனையே தேடி ஒரு பெண்ணை விவாகஞ் செய்துகொடுக்க வேண்டியது.

ஸ்திரீகளுடைய தர்மம்.

எந்தஸ்திரீ வீட்டுவேலைகளில் கெட்டிக்காரியோ, குழந்தைகளையுடையவளோ, கணவனைத் தன் பிராணனைப்போல நினைக்கின்றாளோ, பதிவிரதையாக விருக்கின்றாளோ அவளே உண்மையான மனைவி.

தங்களுடைய பிராணனை விட்டாவது தங்களுடைய கணவர்களுக்கு நன்மையைச் செய்வதே ஸ்திரீகளுக்கு இவ்வுலகத்திலதிகமேன்மையாம்; கௌரவமான காரியமாம்.

ஸ்திரீகள் தங்களுடைய பந்துக்களிடத்தில் அதிககாலமிருப்பது கிரமமல்ல. அப்படிச்செய்வது அவர்களுடைய கீர்த்தியையும், நன்னடக்கைகளையும் தர்மத்தையும் போக்குவதாம். ஆகையினாலவர்கள் சீக்கிரமாக அவர்களை விட்டுவிடவேண்டும்.

எந்த ஸ்திரீ, தன் நாயகனைப் பூஜித்துவருகிறாளோ அவளே சுவர்க்கத்தை நிச்சயமாக யடைந்தவளாகின்றாள் எவ்விதயாகமானாலும், கர்மமானாலும், சிரார்த்தமானாலும், உபவாசமானாலுமவளுக்கு வேண்டுவதில்லை.

உமையின் தரிசனம்.

சுமார் இரவு எட்டு மணி இருக்கும்; நான் என் சிநேகிதன் கண்ணனுடன் சமுத்திரக்கரையிலிருந்து வீட்டிற்குத் திரும்பி வந்தேன். வரும் வழியில், ஒரு தனவான் வீட்டில் கலியாணம் முடிந்து, சங்கீத கச்சேரிகள் நடந்துகொண்டு வந்தன. அன்றையதினம் பிள்ளாங்குழல் கச்சேரி, பல்லடம் சஞ்சீவி ராவ், பிள்ளாங்குழல்; கரூர் சின்னசாமி அய்யர் பிடல் (கர்நாடக வாத்தியமல்ல) தற்கால ஐரோப்பிய வாத்தியம்; அழக நம்பிப்பிள்ளை மிருதங்கம்; சங்கீதக் கச்சேரி வெகு விமரிசை. எனக்கு சங்கீதத்தில் கொஞ்சம் பைத்தியம்; ஆகையால் எனக்கு அழைப்புச் சீட்டு கொடுக்கப்படாவிட்டாலும் நானாகவே கச்சேரி கேட்டானந்திக்க உள் நுழைந்தேன். இரவு பதினொன்று மணிக்குக் கச்சேரி முடிந்தது. நான் வீட்டிற்குப் போய் சாப்பாடு முடித்துக்கொண்டு படுக்க நடு இரவு ஆயிற்று. அதிக நேரஞ்சென்று படுத்ததால் காலையில் சற்று அயர்ந்து நித்திரை போய்விட்டேன்.

அப்போது யாரோ ஒருவர் என் அருகில் வந்து உட்கார்வது போலும் என் மீது கைவைப்பது போலும் உணர்ந்தேன்; எனக்குக் கொஞ்சம் விழிப்பு வந்த போதிலும் கண்ணை மூடின வண்ணமாய் இன்னும் என்ன நடக்கிறதென்று கவனிக்க ஆசை கொண்டிருந்தேன். ஸ்பரிசம் அதிக மிருதுவாயும் சமசீதோஷ்ணமாயும் இருந்தது.

அடுத்த கணத்தில் திடீரென்று ஒரு சப்தம் உண்டாயிற்று. அச்சப்தம் "தம்பி அடே எழுந்திரு இந்தா." அநேகமாய் அச்சப்தம் கண்டத்தின் மூலமாய் வந்த வார்த்தை தான் போலும். ஆனால் சென்ற இரவு நான் கேட்ட புல்லாங்குழல் சப்தத்தைப் பார்க்கிலும் உருசியானது; மதுரமானது; குயிலின் சப்தத்தைப் பழிக்கத்தக்கது. கண் விழித்தேன். என்ன ஆச்சரியம்! ஒரு சுந்தர இளமங்கை; வயது பதினாறிருக்கும்; கம்ப இராமாயணத்தில் கவிக்கம்பன் சீதையை வர்ணித்திருக்கிறான். "பிரமன் இவளைப் படைக்க சரஸ்வதியையும், இலக்ஷ்மியையும் இன்னும் இதர தேவ கன்னிகைகளையும் படைத்துக் கை பழகித் தேர்ந்த பின்னரே இவளைப் படைத்தான்." இப்போது நான் சொல்வது இச்சீதையைப் படைத்துக் கைபழகித் தேர்ந்த பின்னரே நான் தரிசித்த பெண்ணைப் படைத்தான் போலும்! அழகே உருவெடுத்து வந்திருந்தது.

அவளைப் பார்த்து நீ யார்? என்று கேட்டேன்.

தம்பி! நானா? என் பெயர் உஷை யென்பார்கள்; நான் ஒளியை(பிரகாசத்தை) ஆடை ஆபரணமாகப் பூண்டவள். என் சக்தியில் ஒன்றால் இப்பூமண்டலத்தின் இருளைப் போக்கி வருகிறேன். நான் சர்வ வியாபி (எங்கும் நிறைந்திருப்பவள்); சர்வ சக்தியையும் உள்ளே அடக்கியிருப்பவள்.

நான் நினைத்தது நடக்கும். நான் இச்சித்த முன்னவர்களைத் தூக்கி விடுவேன். சாஸ்திர ஆராய்ச்சி செய்பவர்களுக்கு உதவி புரிவேன். யக்ஞம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு முன்னிருந்து வழி காட்டுவேன். காளிதாஸனைக் கவியாக்கினேன். சிவாஜிக்குத் தாயாகப் பிறந்து வாள் கொடுத்தேன். ஜனகனுக்குத் தீர்க்க யக்ஞம் பண்ணுவிக்கச் சித்தத்தைத் திடமாக்கினேன். இந்தத் தேசத்து வீரர்களுக்கு வீரியம்கொடுத்தேன். ஈகைக்குணத்தைக் கர்ணனிடத்தில் கொடுத்து, சாகும் பொழுதில் இரண்டு செவிக் குண்டலம் கொடுக்கச் செய்தேன். இலங்கை அரக்கன் அழிய வில்லை இராமனிடத்தில் கொடுத்தேன்.

இங்ஙன, காலத்திற்குத் தகுந்தபடி காரியங்களை நடத்திக் காட்டுவேன். இப்பொழுது ஐரோப்பிய மகா யுத்தத்தில் லக்ஷக் கணக்கான ஜனங்கள் மடிகின்றனர்; இதற்குக் காரணம் யாதோ. மூத

ஸர்வதா ஆஸ்திரியா இளவரசனைக் கொலை செய்தேன். பிறகு ஐரோப்பாவையே கலக்கிவிட்டேன். இதில் எவ்வளவோ அற்புதங்கள் காட்டினேன். கடைசியாக ருமேனியா என்னும் தேசத்தை உன் தேசக் கட்சியில் சேர்த்து ஜெர்மனியரைக் கதறச் செய்தேன். பார்த்தாயா? இன்னும் இச்சண்டையில் எவ்வளவோ விநோதங்கள் காட்டப்போகிறேன். முடிவில் இவ்வுலகத்தைப் பொடியாக்கி ஜலத்தில் கரைத்து ஒன்றுமில்லை என்று ஆக்கி விடுவேன். உலகத்தின்கணுள்ள அழகுள்ள ஸ்திரீ, புஷ்பம் எல்லாம் யான் தான். ரோஜாவின் அழகு நான்; வாஸனை நான்; யாழின் சப்தம் என்னால் உண்டானது; வீணையின் தொனி நான் உண்டாக்கினது. மிருதங்கத்தின் நாதம் நான். அறிவுடையவர்கள் மனதில் சதா குடியிருப்பவள் நான். நானே ஆக்குபவள், காப்பவள், அழிப்பவள். தம்பீ! என்ன! உனை வரினும் தூங்குகிறாயா! எழுந்திரு! என்றாள்.

(இன்னும் வரும்)

N. சாமிநாத அய்யர், புதுவை.

ஆசார மஞ்சரி.

(முன் தொடர்ச்சி)

தம்மொளி வேண்டுவோர் நோக்குதற்குத் தகுதியாகாதன இவையெனல்.

(51) தமது தேககாந்தி கெடாதிருக்க வேண்டுமென்று விரும்புகின்றவர் மின்னலின் ஒளியையும், எரிந்து விழுகின்ற நட்சத்திரத்தையும், விபசாரிகளின் அலங்காரத்தையும் நோக்கார்; அங்ஙனமே சூரியனது காலையொளியையும் மாலையொளியையும் நோக்கார்.

மின்னல் ஒளி முதலியவற்றைக் குறித்துக்கொண்டு நோக்குவோரது தேககாந்தி குறைந்து விடுமென்பது கருத்தாம்.

என்றும் மறையாத வுள்ளத்தவர் கூறாதன இவையெனல்.

(52) எப்பொழுதுங் கலக்காத மனமுடையவர் வஞ்சனை கலந்த சொல்லையும், (தமக்கும் பிறர்க்கும்) பயன் தருவதில்லாத

சொல்லையும், நாவடக்கமில்லாது வேண்டியவாறு சொல்லுஞ் சொல்லையும், பிறரைப் பழித்துச் சொல்லுஞ் சொல்லையும், காணாத விடத்துப் பிறரைப் பழித்துச் சொல்லுஞ் சொல்லையும் சொல்லமாட்டார்

திருந்திய மனமுடையவர் (வஞ்சனை கலந்த சொல் முதலியவற்றை மறந்துஞ் சொல்லாரென்பதாம்.

நல்வழியி லொழுகுவோர் செய்யாதன இவையெனல்.

(53) நல்வழியி லொழுகுவோர் ஒருவர்க்கொன்றனைக் கொடுக்கும்போது அதனை அவர் முன் வீசி யெறிதலும், பிறர் மீது கல்லை யெறிதலும், (சபையில்) வீனை செய்தலும், தூரப்போயினவனை (கைதட்டல் முதலியவற்றைச் செய்து) அழைத்தலும், பிறரது சொற் செயல் முதலியவற்றைத் தாமுமவ்வாறு இகழ்ந்து செய்து காட்டலும், (சந்தர்ப்பமில்லாத போது) வேகமாக நடத்தலும், (இரப்பார்க்குத் தம்மிடத்துள்ள பொருளை யில்லையென்று கூறி) மறைத்தலும், கைகொட்டிப் பேசுதலும், பிறர்க்கு வெளிப்படையாகத் தோன்றத் தம் முறுப்பைச் செருத்தலுமாகிய இவற்றை யெல்லாம் மறந்துஞ் செய்யார்.

வீனை செய்தல்-கனைத்தல், சிரித்தல், பிறரோடு இசகியமாகப் பேசல் முதலியனவாம். உறுப்பைச் செருத்தல்-கண் சிமிட்டல், (உடம்பைச்) சொரிதல், காலாட்டல் முதலியவற்றைச் செய்து உடம்பை அசையச் செய்தலாம்.

விருந்தினர்க்குச் செய்வன இவையெனல்.

(54) ஒருவர் தம்மிடத்து வரும் விருந்தினர்க்குச் செய்யுஞ் சிறப்புகள் அவர் தம்மை நோக்கி வந்த விருந்தினரைக் கண்டவிடத்துச் புன் சிரிப்போடு இன்சொற் சொல்லுதலுடன், அவர்க்குக் கால் கழுவ நீரும், இருக்க மனையும், படுக்கப் பாயும், இருக்க இடமும், உண்ண வுணவும் தருதலாம்.

இல்லறத்தான் விருந்தினர்க்கு இவ்வாறு செய்யாவிடத்து, தான் செய்துள்ள நல்வினையை யிழந்து விடுவானென்பதாம். விருந்தினர்-துறவிகள்; அஃதாவது சந்நியாசிகள்.

இவ்விவ்விடங்களில் நிலைத்து நிற்றல் கூடாதெனல்.

(55) நல்லறிவினை யுடையவர்: பகைவர் கோபங்கொண்டு சண்டை செய்கின்ற விடத்திலும், குடியர்களொன்று களித்தாடு

நின்ற விடத்திலும், பொதுமகளிர் வசிக்கு மிடத்திலும், தமது குணத்தை யாராய்ந்து நோக்கித் தம்மோடு நட்புக்கொண்டவர், அந்நட்பினை விட்டவிடத்து; அவரதுவீட்டிலும், நீராடல் முதலிய வற்றை விரும்பிப் பலர் கூடும் தண்ணீர்த்துறையிலும் நிலைத்து நிற்றலை ஒருபோதும் விரும்பார்.

இவ்விடங்களில் நிலைத்து நிற்பவர்க்கு ஆபத்துத் தவறு துண்டாகு மென்பதாம்.

அறிவிண்டையார் இவ்விக்காரியங்களைச்

செய்யாரெனக் கூறல்.

(56) அறிவுடையார் முற்றிய புல்லுள்ள விடத்திலும், முற்றிய காட்டிலும் சேர்ந்திரார்; அவற்றைத் தீயிட்டுக் கொளுத்தார்; மழை பெய்யும்போது காலைப் பரப்பிக் கொண்டோடார்; வழி தெளிவாகத் தெரியாத காட்டில் ஒன்றியாகப் போகார்; மழை பெய்யாமையால் வறுமை மிகப் பெருகியதாலும், தமது குடியொழுக்கத்திற்கு விரோதமாய தொழில்களைச் செய்யார்.

முற்றிய புல்லுள்ளவிடத்திற் சேர்தல் முதலிய காரியங்களைச் செய்பவர்க்கு ஆபத்து அவர் தம் தலைமீதிருக்கு மென்பதாம்.

நோயின்மை வேண்டுவார் செய்வன இவையெனல்.

(57) தமக்கு நோயின்மையை விரும்புகின்றவர் குடியில்லாத வீட்டிலும், தேவாலயத்திலும், சுடுகாட்டிலும், ஊரில்லாத விடத்து மூளைத்து வளர்ந்து பழமையதாகவுள்ள தனி மரத்தினடியிலும், துணையோடு போவதல்லாமல், தாம் தனித்துச் செல்லார்; பகலில் நித்திரை செய்யார்.

நோயின்மை-வியாதியில்லாமை. குடியில்லாத வீட்டிற் செல்லுதல் முதலியன நோயுண்டாதற்குக் காரணங்களா மென்பதாம்.

அறிவுடையார் இன்னின்ன காரியஞ் செய்யாரெனல்.

(58) அறிவுடையவர் பிறரெழுந்து [illegible] தொடங்கிய [illegible] செய்யார்; போது பின்னே நின்றவனை யழையார்; [illegible] முன்னே சென்று மறந்தும் எங்கே போகின்றீரென்று கூறார்; [illegible] அவர்க்கு இரு எதிர் முகமாயிருக்கும் அவரோடு பேசார் [illegible]

மருங்கினு மிருந்து சொல்ல வேண்டியவற்றைச் சொல்வர்; அவர் போம்போது அவர்க்கு வலங்கொண்டு போவர்.

இரு மருங்கு-வலப்பக்கம்; இடப்பக்கம். வலங்கொண்டு போதல்-வலப்பக்கத்திருந்து சுற்றி வணங்கிச் செல்லுதல்.

(59) அறிவுடையார் பிறரைப் பார்த்து உம்முடம்பு நன்றாக விருக்கின்றதென்று கூறார். விளக்கை வாயாலூதி அவியார்; சமையலறையின் அடுப்பிலுள்ள நெருப்பை அவியச் செய்யார்; அந்நெருப்பினை யடுத்திருந்து, அதன் சுடர் தம்மீது படக் குளிர்காயார்.

(60) அறிவுடையார் அகன்று விளங்கிய சிறந்த அறிவுடையாருடன் குறிக்கதோரிடத்திற்குச் செல்லப் போம்போது, (குதிரை, வண்டி, முதலியவற்றுள்) எதன்மீதேறியுஞ் செல்லார்; (காலில்) கழற் காப்புப் போட்டுச் செல்லார்; தம்மீது வெயில் படாதிருக்கப் பிறர் குடைபிடித்து வரச்செல்லார்.

கழற் காப்பு-பாதரட்சை.

நல்ல அரசன்.

(ஒரு விநோத சம்பாஷணை)

மந்திரிமார்:—மகாப்பிரபோ! தாங்கள் எப்போதும் குடிகளுக்கு நன்மை செய்வதிலேயே கருத்தாயிருக்கின்றீர்கள். ஆகையால்தான் நாட்டுக்கு நல்லரசன் எனப் பலரும் தங்களைக் கொண்டாடுகின்றனர். மேலும் தங்களுக்கு ஏழையும் சரி பணக்காரனும் சரிதான்; இருவரையும் ஒரேவிதமாய் மதிப்பது தங்கள் வழக்கம். நமது தேசத்தார் சந்தோஷமாய் வாழ்வதற்கு அதுவே காரணம்.

அரசன்:—மந்திரிமாரே! உங்களைப்போன்ற மந்திரிகளை யுடைத்தாயிருக்கும் பலத்தினால் அல்லவா எல்லாவிதப் பெருமையும் நான் அடைந்திருக்கின்றேன். விளக்கு எவ்வளவு பிரகாசமாய் எரிகின்றதாயினும் அதற்குத் தூண்டுகோல் ஒன்று அவசியம் வேண்டுமல்லவா? சரி, இன்றுமுதல் நமது அரண்மனை வாயிலில் மணிக்கூடு ஒன்று கட்டி வைக்க வேண்டும். என்று விரும்புகின்றேன். ஆகையால் நீங்கள் என் இஷ்டப்

படி உடனே மணிக்கூடு ஒன்றை நாட்டுவித்து அதில் ஒரு மணியை அமைத்து, அதன் நாக்கில் ஒரு கயிற்றையும் கட்டித் தொங்கவிட்டு வையுங்கள். யாராவது அந்தக் கயிற்றைப் பிடித்து மணியை அடித்தால் உடனே நான் கீழே வருவேன். அப்போது மணி யடித்தவர் தமது குறைகளை நேரில் தெரிவிக்கலாம். நாமும் காலதாமத மில்லாமல் உடனுக்குடன் அவரவர் குறையைக் கேட்டு அதற்குத் தக்க பரிகாரஞ் செய்தல் கூடும். இந்த ஏற்பாட்டையும் நமது நகரத்தார் எல்லோர்க்கும் தண்டோரா மூலமாகத் தெரிவித்தால் நலமாயிருக்கும்.

மந்திரி:—மகாராஜா! அப்படியே செய்கின்றேன்.

[மணிக்கூடு ஒன்று கட்டப்பட்டு ஆராய்ச்சி மணியும் அமைக்கப்பட்டது.]

(1) இரண்டு யோக்கியர்களின் வழக்கு.

அர:—மந்திரிகாள்! யாரோ மணியடிக்கின்ற சத்தம் கேட்கின்றது; வாருங்கள் சபாமண்டபத்திற்குப் போவோம்.

மந்:—ஆக்ஞை; அப்படியே வருகின்றேன்.

(போகின்றார்கள்)

குடிகள்:—மகாராஜா! வந்தனம்.

(நமஸ்கரிக்கின்றார்கள்)

அர:—மங்கள முண்டாகுக; நீங்கள் யார்? உங்கள் வேண்டுகோள் என்ன?

குடி:—பிரபோ! நாங்கள் வசிப்பது இருக்குற்றலம். நான் இதோ நிற்கும் வியாபாரியிடம் ஒரு தோட்டத்தை விலைக்கு வாங்கினேன். அதில் ஒரு கிணறு வெட்டும்போது ஒரு புதையல் அகப்பட்டது. அதை எடுத்துப்பார்க்க அதில் பதினாயிரம் பொன் இருந்தது. அப்பொன்னை வியாபாரியிடம் கொடுக்கப்போனேன். அவர் "அதை வாங்கிக் கொள்ளமாட்டேன். அது உனக்குத்தான் சொந்தம்." என்று மறுத்து விட்டார்.

அர:—அப்புதையலை நீயேன் எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது?

குடித்தனக்காரன்:—பிரபோ! நான் இந்த வியாபாரியினிடமிருந்து தோட்டத்தை மாத்திரம் விலைக்கு வாங்கினேன். இனிமேல் நான் அதை உழுது பயிரிட்டுப் பலன் அடையவேண்டும். இப்பொழுது அகப்பட்டபுதையல் அவருக்குத்தான் சொந்தமாகும்.

அர:—(வியாபாரியை நோக்கி) உன் ஆக்ஷேபனை என்ன? ஏன் அப்பொன்னை வேண்டாம் என்று மறுத்து விட்டாய்?

வியாபாரி:—மகாராஜா! நான் தோட்டத்தை அவருக்கே விற்று விட்டேன். அதன் கிரயத்தையும் வாங்கிக்கொண்டேன். தோட்டத்திற்கும் எனக்கும் சம்பந்தமே இல்லை. அதிலுள்ள மரங்களும் அந்நிலத்திற்குள் அகப்படக்கூடிய எதுவும் அவருக்குத்தான் சொந்தமாகும்; எனக்குக் கொஞ்சமேனும் பாத்தியமாகாது. ஆகையால் அப்புதையலை அவரே எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

அர:—(மந்திரிகளை நோக்கி) பார்த்தீர்களா இவர்களுடைய உத்தம குணத்தை; இருவரும் பரமயோக்கியராக விருக்கின்றார்கள். பதினாயிரம் பொன்னையும் சரிப்பாகமாக்கி இரண்டு பேர்க்கும் கொடுத்து விடலாமென்று நினைக்கிறேன். உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?

மந்:—கேட்டுப் பார்ப்போம். வழக்காளிகள் என்ன சொல்லப் போகிறார்களோ தெரியவில்லை.

அர:—இருவரும் யோக்கியர்கள் போற் காணப்படுகின்றனர். இவர்கள் தனித்தனி ஐயாயிரம் பொன் எடுத்துக்கொள்ளலாம். அப்படியே தீர்மானிக்கின்றேன்.

ஒருவன்:—பிரபோ! எனக்கு அதில் ஒட்டின் தூசுகூட வேண்டியதில்லை. அவரே எடுத்துக்கொள்ளட்டும். கிரயப்படுத்தின பிறகு பாத்தியம் எப்படி எனக்குண்டாகும்?

அ:—(மற்றவனை நோக்கி) நீ என்ன சொல்லுகின்றாய்? உனக்கு அவ்வாறு பங்கிட்டுக் கொடுப்பது சம்மதமா?

மற்றவன்:—மகாராஜா எனக்கும் வேண்டாம். அப்புதையல் நான் கஷ்டப்பட்டுத் தேடிய பொருளல்ல. அவருடைய முன்னோர்கள் இத்தோட்டத்தில் எந்தக் காரணத்தாலாவது அதனை மறைத்து வைத்திருக்கலாம்.

ம:—நல்லது! இருவர் சொல்வதும் நியாயந்தான். (வியாபாரியை நோக்கி) உனக்குப் பிள்ளையாவது பெண்ணாவது உண்டா?

வி:—பிரபோ! ஒரே பையன் இருக்கின்றான்; அவனுக்கு இப்போது பதினாறு வயது நடக்கின்றது.

ம.—(மற்றவனை நோக்கி) உனக்கும் ஏதாவது சந்ததி இருக்கிறதா?

மற்ற:—எனக்குப் பெண் ஒன்றுதான்; பிள்ளை கிடையாது.

ம:—அப்படியானால் அதுவே சரியாய் முடியும். உன்னுடைய பெண்ணை இந்த வியாபாரியின் பிள்ளைக்குக் கலியாணம் பண்ணிக்கொடுத்து பிறகு அத்தம்பதிகளுக்குப் பதினாயிரம் பொன்னையும் சீதனமாகக் கொடுப்பது நலம்.

அர:—நல்ல யோசனை! இதுதான் தெய்வ சம்மதமாகும் (இருவரையும் நோக்கி) சீக்கிரத்தில் ஒரு முகூர்த்தம் வைத்து சுமார் நூறுபொன் செலவு செய்து கலியாணத்தை நடத்தவும், மிகுந்த 9900 பொன்னையும் தம்பதிகளுக்கு சீதன திரவியமாகக் கொடுக்கவும் தீர்மானம் செய்திருக்கின்றோம்.

இருவர்:—உத்திரவின்படி அப்படியே செய்கின்றோம். வந்தனம் போய் வருகிறோம்.

ம:—பிரபோ! மணியடிக்கும் சத்தம் கேட்கின்றது. சேனைகள் பெருங் கூச்சல் போடுகிறார்கள்.

அ:—சீக்கிரம் போய் விசாரிப்போம் வாருங்கள்.

(போகிறார்கள்.)

ம:—(ஸ்திரீகளை நோக்கி) ஏன் வீண்கூச்சல் போடுகின்றீர்கள்? உங்களுக்கு என்ன நேரிட்டது?

மூத்தவள்:—நாங்கள் இருவரும் ஒருவர்க்கே வாழ்க்கைப்பட்டவர்கள்; எங்களுக்குத் தனித்தனி ஒவ்வொரு குழந்தை பிறந்தது; எங்கள் புருஷனும் தற்காலம் ஊரிலில்லை; நேற்று இராத்திரி என் சக்களத்தியின் குழந்தை இறந்து போய்விட்டது. அவள் தன் பிள்ளையை மெல்ல எடுத்து என் பக்கத்தில் கிடத்திவிட்டு உயிரோடு இருந்த என் குழந்தையைத் தான் எடுத்துக்கொண்டு அந்தப்பிள்ளை தன்னுடைய தென்று சாதிக்கின்றாள். ஹா! என்ன செய்வேன்? வெகு காலம் கழித்து அருமையாக இக்குழந்தையைப் பெற்றேனே! பழிகாரி என்னை இப்படி மோசம் பண்ணப் பார்க்கிறாளே! இவ்விரண்டு குழந்தைகளும் உருவத்திலும் நிறத்திலும் ஒன்றாகவே இருக்கின்றன; கொஞ்சமும் வித்தியாசம் தோன்றவில்லையே!

அ:—(மற்றவளைப்பார்த்து) அது உன் குழந்தைதானா?

இளையவள்:—மகாராஜனே! என் குழந்தை தான் இது. அவள் சொல்வது எல்லாம் புரட்டு.

அ:—(மந்திரியைப்பார்த்து) உயிரோடிருக்கும் குழந்தையும் சிசுவாயிருக்கிறதே! இந்த அறைக்குழந்தை தன் தாயை இன்னாளென்று எப்படி தெரிந்துகொள்ளும்? அக்குழந்தையால் நாம் எவ்வாறு உண்மை அறியலாகும்?

ம:—உயிரோடுகூடிய இந்தப் பிள்ளையை இரண்டாய்த்துண்டித்து இவளுக்கு ஒருபாதியும் அவளுக்கு ஒரு பாதியுமாகக் கொடுப்பது நலம். (மற்றவளை நோக்கி) என்ன சொல்லுகின்றாய்? அப்படி செய்வது உனக்குச்சம்மதமா?

இளையவள்:—அதுவே சரி! எனக்கும் வேண்டாம் அவளுக்கும் வேண்டாம்.

மூத்தவள்:—நடுநிலை வழுவாத நற்குண அரசே!
பால் மணம் மாறாப் பசுங்கிளி இதனைப்
பதைக்கப் பதைக்க வதைக்கவே வேண்டாம்
இரக்கஞ் சிறிதும் இல்லாது பேசும்
இவளுக்கேயிவ் விளங்கிளி இதனை
உயிருடன் தருவீர் உண்மையா யெனக்கு
வேண்டவே வேண்டாம் மேவியிக் குழந்தை
அவளிடந்தானே அன்புடன் வளரவென்
கண்ணாற் கண்டு களிப்புறுவதுவே
போதும் போதும் புண்ணிய வேந்தே.

ஐயனே! எந்த விதத்திலும் குழந்தையைக் கொல்ல வேண்டாம், அவளே வைத்துக்கொள்ளட்டும்; அதை நான் கண்ணால் பார்த்துக்கொண்டாவது தேறுதல் அடைவேன்.

(கண்ணீர் விட்டு அழுகிறாள்).

அ:—மந்திரிகாள்! இவள்தான் இக்குழந்தையின் தாயாயிருக்கலாம்.

ம:—பிரபோ! கைப்புண்ணுக்குக் கண்ணாடி வேண்டுமோ என்ன? இவள் தான் அதற்குச் சந்தேகமில்லை; பெற்றவளுக்குத் தெரியும் பிள்ளையின் அருமை.

அ:—(மற்றவனை நோக்கி) பாதகி! தூக்கைக்குத்தாய் நீயேயானால் அதை வெட்டத்துணிவாயா? சீச்சி நடிப்போ இங்கிருக்கும்? (போகின்றனர்).

(3) ஆராய்ச்சி மணியும் பசுவும்.

அ:—இது யாருடைய பசு? ஏன் இப்படி இளைத்து மெலிந்து இருக்கிறது? இதற்குப்போதுமான தீனி போடாதபடியால் இது இந்நால் கயிற்றைக் கடித்து இழுக்கிறது.

சேவ:—மகாராஜா! நமது சேனாதிபதியின் பசு இது. இதற்குப் புல் போடாமல் விட்டுவிட்டதனால் தான் இப்படி அலைகிறது.

அ:—மந்திரியிடம் சொல்லி சீக்கிரம் சேனாதிபதியைக் கைப்பிடியாய் வரவழைக்கும்படி தெரிவி.

(மந்திரியும் சேனாதிபதியும் வருகிறார்கள்)

மந் - சேனா:—வந்தனம்.

அ:—மங்களமுண்டாகட்டும். மந்திரி! ஆசனத்தில் அமர வேண்டும். (சேனாதிபதியை நோக்கி).

சேனாபதி! இது யாருடைய பசு? இதைக்கவனிப்பாரில்லையோ?

சேனா:—அரசே! என்னுடைய பசுதான். கிழப்பசுவானதால் இதைக்காப்பாற்றுவதில் பலன் ஒன்றுமில்லையென்று கவனியாமல் இருந்தேன்

அ:—நியாயம் ஒழுங்காக இருக்கின்றது! இருபது வருஷம் உமக்குப் பால்கொடுத்து வந்த பசுவைத் தீனிக்கு அலைய விட்டீரே. சரிதான்! நீரும் கிழவர் ஆய்விட்டீர்; இனிநீர் உத்தியோகம் செய்ய உதவமாட்டீர்; உமது வேலையை விட்டுவிடும்.

சேனா:—அரசே! அந்தப் பசுவைக் காப்பாற்றாது அலைய விட்டது என் குற்றமே! என்னை மன்னித்தருளல் வேண்டும்.

மந்:—சேனாபதி! நீர் இராஜாங்கத்திலும் இப்படித்தான் வேலைபார்ப்பீர்: பசு பாலியமாக இருந்தபோது உமக்கும் உமது குடும்பத்திற்கும் வேண்டியமட்டும் குடம் குடமாய்ப் பால் கொடு

த்தது அல்லவா? அதற்காகவாவது இதைப் போஷித்து வருவது உமது கடமை. பசியால் அலையவிடுதல் தெய்வ சம்மதமாகுமோ?

சேறு:—இனிநான் தங்கள் உத்தரவின் பிரகாரமே அப் பசுவைப் பாதுகாத்து வருகின்றேன்.

அ:—அறவேசரி! நாம் கட்டிவைத்த மணி மாட்டுக்கும் நியாயம் தீர்த்தது.

(4) விவேக வழக்கு.

மந்திரி:—மகாராஜா! நமது ஆசாரவாசலில் ஆராய்ச்சிமணியின் ஓசைமீண்டும் கேட்கின்றது. விசேஷம் யாதோ தெரியவில்லை.

அர:—ஆம் மந்திரி! உடனேபோய் விசாரிப்போம் வா?

மந்:—தங்கள் சித்தம் எப்படியோ அப்படியே, பிரபு!

(போகிறார்கள்.

ஒரு பிராமணனும் பறைச்சியும் வாதாடிக்கொண்டு மணியினிடம் நிற்கிறார்கள்.)

பிராம:—தருமராஜனே! உமக்கு மங்களமுண்டாகுக.

(ஆசீர்வதிக்கிறான்)

அர:—பிராமணோத்தமரே! என்ன விசேஷம்? உம்முடனே நிற்பவள் யார்?

பிரா:—வேந்தே!

விருத்தம்.

வேதநூல் ஓதி அந்நூல்
விளம்பிய வழியின் றூதி
நாதனைப் பணியும் நானோர்
நற்குலப் பார்ப்பான்; என்னைப்
பாதகத் தொழில் செய் இந்தப்
பறைச்சிதன் கணவன் என்று
வாதமிட்ட டாதபேசி
வழிமறிக் கின்றாள் பாராய்.

நான் ஒரு வைதிகப் பிராமணன்-வேதம் ஓதியவன்; ஈசுவர பக்தியில் ஈடுபட்டவன். அடுத்த கிராமம் போகவேண்டி அதிகாலையில் எழுந்து அநுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு புறப்

பட்டேன். வழியில் இப்போது நான் வருவதைக் கவனிக்கவில்லை. என் அருகில் வந்து நின்றாள்; தூரமாகப் போகும்படி நான் கோபித்துக்கொண்டேன்; கோபிக்கக் கோபிக்க அவள் என்னைக் கட்டி வீண்சண்டைக் கிழுக்கின்றாள். "நீர் என் கணவராதலால் உம்மைவிட்டு எங்குச் செல்வேன்" என்று வீண்பழி போடுகிறாள். இந்த அடாதவழக்கை விசாரித்து நியாயம் புரிதல் வேண்டும்.

அர:—(பறைச்சியைப் பார்த்து) நீ என்ன சொல்லுகிறாய்?

பறை:—ஐயா, சாமி, ஆண்டவனே! தண்டம்.

விருத்தம்.

தருமஞ் சிறிதுந் தவறாதித்
 தரையை ஆளும் நராதிபனே!
சிரமங் கொண்டிங் கிழிதொழிலால்
 ஜீவித் திடும்நான் ஓர்பறைப்பெண்
கருமம் ஒன்றும் இன்றி இந்தக்
 கலைவல் லோனைக் கைதீண்டேன்
மருமம் அதைநீர் இம்மறையோன்
 வாயைக் கொண்டே வெளியிடுவீர்.

நானோ பறைப்பெண். இவரோ வைதிகப் பிராமணர். இவரை நான் நெருங்கிவருவதில் தொடுவதற்கு அவ்வளவு தைரியம் எனக்கு எப்படி உண்டாகும்? ஏதோ சம்பந்தம் இருந்துதான் இப்படி நேர்ந்தது; அந்தரங்கியத்தை இவ்வேதியரைக் கொண்டே வெளியாக்குவது நலமாயிருக்கும்.

அ:—அந்தணரே! இவள் கூறியதைக் கேட்டீரா? இவளோ பெண், அபலை; அதிலும் சண்டாளக்குலத்தில் பிறந்தவள். உம்மை எதிர்க்கும் துணிவு இவளுக்கு எவ்வாறு வரும்? காரணமேதேனு மிருக்கலாம். அவசரப்படாமல் நீரே அதை வெளியிட வேண்டும்.

பி:—(தனக்குள்) ஜகதீசா! இதுவும் உன் திருக்கூத்தோ! சம்பந்தம் உண்டென்று நியாய ஸ்தலத்திலுமல்லவா கூச்சலிடுகின்றாள். ஆவதும் அழிவதும் பெண்களால் என்பது மெய்யே. ஆ! நான் ஒருபாவமும் அறியேனே. அடங்காப்பிடாரியோ இவள்!

பழிபாவத்துக்கு அஞ்சாதவள். இருக்கட்டும் பார்ப்போம். (வெளிப்படையாய்) ராஜேந்திரா! ஏதோ ரகசிய மிருப்பதாகச் சொல்லுகிறாளே; அது அவள் மனசுக்கும் எங்கும்உள்ள ஈசனுக்குந்தான் தெரியும். நானொன்றும் அறியேன். "பெண் என்றால் பேயும் இரங்கும்" என்றபடி இவள் பேச்சுத்தானே முன்னுக்கு வருகிறது. இவளையே அந்த ரகசியத்தை வெளியிடக் கட்டளையிடும்.

அ:—வேடிக்கைதான்! சரி (பறைச்சியைநோக்கி) ஐயர் தமக்கு ஒன்றும் தெரியாதென்று சாதிக்கிறார். நீதான் அந்த அந்தரங்கத்தைப் பகிரங்கமாய்ச் சொல்பார்போம்.

ப:—சாமி! இப்பிராமணரோ சகலமும் கற்றுணர்ந்தவர்; இற்கும் இந்த நீதிஸ்தலத்தில் எங்களிருவர்க்கும் நடந்த உண்மையை நிர்ப்பயமாய்ச் சொல்வதற்கு ஏனோ பயந்துகிறார். என்னையே வெளியிட உத்தரவானபடியால், அதை நானே தெரிவிக்கிறேன். நானொர் அவசரவேலையாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்தேன். எனக்கு அவ்வேலையிலேயே ஞாபகம்; வழியில் எனக்கு முன்பாவது பின்பாவது எவரேனும் போய்க்கொண்டாவது வந்துகொண்டாவ இருக்கிறார்களாவென்று நான் கவனிக்க இல்லை. என்பின்னே வந்த இவரும் என்னை எச்சரிக்கை செய்யவில்லை; நெருங்கிய போதுதான் நானும் அவரைப் பார்த்தேன், அவரும் என்னைப் பார்த்தார். இச்சம்பவம் தற்செயலாய் நேர்ந்துவிட்டது. உண்மையா அல்லவா என்பதை இவரைக் கேளுங்கள்.

அ.—வேதியரே! இப்போது இவள் சொன்ன விஷயம் சரிதானே?

பி:—ஆம் அரசே! ஆயினும் அவள் கவனியாதது தப்புதானே!

அ:—நீரேன் கவனிக்கக்கூடாது?

பி:—நான் ஈசுவரத் தியானபரனாயிருந்தபடியால் கவனிக்கவில்லை.

ப:—சாமி! அப்படியிருக்க இவரெப்படி என்னைக் கோபிக்கலாம்?

அ:—நீரேன் கோபித்தீர்?

பி:—தீண்டாதஜாதியாதலால் தூரமாகப் போகுமாறு கோபித்தேன்.

ப:—பிழையில்லாத என்னைச் சாந்தமாக அப்புறம் போகும்படி வாய்வார்த்தையாகச் சொல்லலாகாதா? இவர்க்கும் அற்ப விஷயத்தில் கோபம் வரலாமா?

அ:—பிராமணரே! நீர் வயதிலும் பெரியர்; வேஷத்தைப் பார்த்தால் அறிவிலும் பெரியவராகவே காணப்படுகின்றீர். பரமசாது என்று எவரும் அழைக்கத்தக்க கோலத்தைக் கொண்டுவிட்டீர். இருந்தாலும் கோபம் மாத்திரம் உம்மைவிட்டுப் போகவில்லையே! நிரபராதியான இவளை நீர் வீணே கோபித்தது உமது குற்றமே.

பி:—கோபித்துக் கொண்டதற்கா இவள் என்னைத் தன் புருஷனாகக் கொண்டுவிட்டாள்?

ப:—ஆம்! ஆம்!! ஆண்டவனே! ஒருதரமல்லவே கோபித்துக்கொண்டது. நான் விலகுவதற்குள் பலதரம் என்னைக் கோபித்து வைதபடியால் அவ்வாறு செய்தேன். என் செய்கையில் பிழையில்லை என்பது இவருக்கே தெரியவரலாம். சிறிது நிதானமாக யோசிக்கவேண்டும்.

அ:—சுவாமி வேதபாரகரே! என்ன சொல்லுகிறீர் நீர்?

பி:—நரேந்திரா! இவள் கபடக்கருத்து எனக்கு விளங்கவில்லையே.

அ:—பெண்ணே! நீயே விபரமாகத் தெரிவி?

ப:—சாமி! இவர் பன்முறை என்மீது கோபங்கொண்டபடியால், நான் இவரைத் துணிந்து கைப்பற்றலானேன். ஏனென்றால் எங்கள் நீசத்தன்மை இவரிடம் குடிகொண்டிருந்தமையால், "கோபம் பாபசண்டாளம்" என்னும் பழமொழியை இவரே அறிந்தும் கேட்டும் இருக்கலாம். "ஆனைக்கும் அடிசாக்கும்" என்கிறார்களே. அதுபோலத் தெய்வாதீனமாக நேர்ந்துவிட்ட செயலுக்கு யார்தான் என்ன செய்யலாம். ஆகாயமும் பூமியும் அதிரும்படி ஆரவாரித்துக் கோபங்கொண்டாரே. இவருடைய சாதுத்தன்மைக்கு அது கெடுதியன்றோ?

அ:—கேட்டீரா விப்பிரரே! இந்தநீசப்பெண்ணிடம் விளங்கும் அறிவுகூட சகலமுங்கற்ற உம்மிடம் விளங்காமற் போயிற்று. புலமையை விட்டுப் புலைமையைக் குடியேற்றி யிருந்தபடியால் இனம்பற்றி இவள் உம்மை நாயகனாக வரித்தாள். இனிநீர் கோபத்தை ஒழித்துவிட்டு, சாந்தவடிவமா யிருந்து நற்கதியை அடைவீராக.

“கோபத்தாற் கௌசிகன் தவத்தைக் கொட்டினான்
கோபத்தால் நகுடனும் கோல மாறினான்
கோபத்தால் இந்திரன் குலிசம் போக்கினான்
கோபத்தால் இறந்தவர் கோடி கோடியே”.

செல்லா இடத்துச் சினந்தீது செல்லிடத்தும், இல்லதனில் தீயபிற”

“ஆறுவது சினம்”, “சுளிக்கச் சொல்லேல்”, “நயம்பட வுரை”, “வெட்டெனப்பேசேல்” எனவரும் ஆன்றோர் உறுதி மொழிகளை மேற்கொண்டு ஒழுக்குபெறவாழ்வீராக.

“குடிவருமமற” (முதற்பாகம் முற்றிற்று).

T. K. ஸ்ரீனிவாச அய்யங்கார்,
சென்னை.

சுகாதாரம்.

வாய்வு.

நம்முடைய வீடுகளிலும், அவற்றைச் சூழ்ந்துள்ள இடங்களிலும் விஷவாயுக்கள் உற்பத்தியாகின்றன. அதற்குக் காரணம் பலவுள. வீடுகளில் குப்பை முதலியவற்றைக் குவியுமாறு செய்வதினாலும், பசுமாடு முதலியவற்றை வீட்டிற்குள் கட்டி வைத்துக் கொள்வதினாலும், கக்கூஸ்களிலுள்ள குப்பைகளைத் தினந்தோறும் சுத்தஞ் செய்யாமையாலும், வீதிகளில் சிறுவர்களும், பெரியோர்களும் ஜல-மலோபாதிகள் கழிக்கின்றமையாலும், பலவிதமான கொடிய விஷவாயுக்களுண்டாகி நாம் சுவாசிக்கும் வாயுவோடு கலந்து பலவகையான தேக சுகவீனங்களை யுண்டாக்குகின்றன; விஷபேதி, விஷசுரம், அம்மை முதலான தொத்து வியாதிகளு முண்டாகின்றன. வீடுகளையும், வீடுகளைச்சுற்

றியுள்ள விடங்களையும் சுத்தமாக வைத்துக்கொள்ளும் விவேகம் நம்மனோர்க்கு இன்னும் வாராதிருக்கின்றது. முனிசிப்பாலிட்டியாருடன் ஜனங்களும் கலைந்துழைத்தாற்றான் சுகாதாரம் நிலைபெறும்; முனிசிப்பாலிட்டியார் சுத்தஞ் செய்து வருமிடத்தை ஜனங்கள் அறிவீனத்தினால் அசுத்தஞ் செய்து வருவார்களாயின் சுகாதாரம் நிலைபெறுமா றெங்ஙனம்? வீடுகளினுள்ளேயும் திண்ணைத்த விடங்களிலெல்லாம் குழந்தைகளும், சிறுவர்களும் அசுத்தஞ் செய்கின்றனர்; அவ்விடங்களை உடனுக்குடன் சுத்தஞ் செய்வதில்லை; ஜலதாரைகளைக் கவனமாகச் சுத்தம் செய்வதில்லை. இவ்வாற்றால் வீடுகளிலேயே விஷவாயுக்கள் உற்பத்தியாகி வீட்டிலுள்ளவர்களைச் சுகவீனப்படுத்துவதற்கேதுவாகின்றன. அசுத்தமாயிருக்கும் வீடுகளிற் குடியிருப்பவர்களுக்குப் பெரிய வியாதிகள் உண்டாகாவிடினும், நாளடைவில் அவர்களது தேக சுகங் கெட்டுப், பின்னர் அவர்கள் பலவீனத்தினாலும், பலவகையான ரோகங்களினாலும் பீடிக்கப்படுவார்கள். நகரங்களில், ஜன நெருக்க முதலிய பலகாரணங்களினால் ஆகாயம் அசுத்த மடைந்திருக்கின்றது. ஆதலால் நகரங்களில் வாசஞ் செய்யும் ஜனங்கள் தந்தம் வீடுகளையும், வீடுகளைச் சுற்றியுள்ள விடங்களையும் மிகவும் சுத்தமாக வைத்திருத்தல் வேண்டும். சுத்தமான காற்றைச் சுவாசஞ் செய்வதே சரீர சௌக்யத்திற் கேதுவாகின்றது.

நாம் உண்ணும் உணவு வயிறு, குடல் இவற்றிற்குள் சென்று ஜீர்ணமாகிப் பால் போன்ற அன்னரசமாகின்றது. இது சிறிய அன்னரசக்குழல்கள் வாயிலாகவும், இரத்தக் குழல்கள் வாயிலாகவும் சுவாசக் கருவியினிடத்திற் போய்ச் சேர்கின்றது. அங்கு அன்னரசத்தின் மீது நாம் சுவாசத்தினால் உட்கொள்ளும் வாயுவின் ஓரம்சமாகிய பிராண வாய்வு (ஆக்ஸிஜன்) பட்டவுடன் அது சிவப்பு நிறமுள்ள சுத்த இரத்தமாக மாறி விடுகின்றது. இவ்வாற்றால் நாம் சுவாசஞ் செய்யும் வாய்வு எவ்வளவிற் கெவ்வளவு சுத்தமாயிருக்கின்றதோ அவ்வளவிற் கவ்வளவு நமது உணவினுண்டாகும் அன்னரசம் அதிகமும், சுத்தமுமான இரத்தமாகும். இதனால் சுத்தமான காற்றில்லாத விடங்களில் வாசஞ் செய்கின்றவர்களும், தேகப் பயிற்சியினால் சுவாசக் கருவிகளை யியங்கச் செய்யாதவர்களும், வீட்டிற்குள்ளேயே பாயும், படுக்கையுமாக விருப்பவரும் சரீர சக்திக்கு வேண்டியவளவாகச் சுத்த

மான வாயுவைச் சுவாசிக்காமையினால் அவர்கட்கு நல்ல பசி உண்டாவதில்லை; உண்ட வுணவு முற்றும் ஜீரணமாகி நல்ல இரத்தமாக மாறுவதுமில்லை. இவ்வாற்றால் சுத்தமான வாயுவை யுட்கொள்வதனாலும், தேகப்பயிற்சி மூலமாக சுவாசக்கருவிகளை யியக்குவதனாலும் உண்ட உணவு முற்றும் நல்ல இரத்தமாக மாறி தேக சுகமும், பலமும், உறுதியு முடையதாகவாகும்.

சரீர சுக உபந்யாசம்.

ஸ்திரீகள் நான்கு வகுப்பினராவர்:— அறிவில்லாதவர், தீர்க்க யோசனையில்லாதவர், உபேட்சை யுள்ளவர், தங்களுக்கியன்ற முயற்சிசெய்பவர்கள். ஸ்திரீகள் அறியாமை வடிவமாயிருக்கின்றனர். ஸ்திரீகளுக்குத் தம்மக்கள் மீது அதிக பட்சமுண்டு; ஆனாலவர்கட்குத் தம்மக்களை இன்னவிதமாக வளர்ப்பதென்பது தெரியாது. ஒரு கால் ஓர் அறையில் 21-பிரசவிக்கும் ஸ்திரீகளிருந்தனர்; அவர்களுடைய அபிப்பிராயங்கள் பல திறத்தனவாகவிருந்தன. அப்பட்டத் தாதிகளுடைய சிக்ஷை கொடூரமானது. பிரசவித்த சுகசரீரமுள்ள ஸ்திரீயின் முலைப்பால் 9-மாதம் குழந்தைக்குப் போதுமான உணவாயிருக்கத்தக்க புஷ்டியுள்ளதாயிருக்கும்; பின்னர் அந்தப் பால் புஷ்டியிலும், அளவிலும் குறைந்து போகின்றது. இந்தியாவில் இரத்தமில்லாது இளைத்தும், வெளுத்தும், சாப்பாட்டிற்குக் கவலைப்படுபவருமாயிருக்கும் 'நூற்றுக்கணக்கான தாய்மார்கள் தம்மக்களுக்கு முலைப்பாலூட்டி வளர்த்து வருகின்றனர்; அவ்வாறு செய்வதனால் குழந்தைகட்குப் போதுமான அளவாகவும், புஷ்டியாகவும் பால்கிடைக்காமையினால் அவை பலவிதமான நோய்களாற்பீடிக்கப்பட்டு வருகின்றன. பிரிட்டிஷ் ராஜ்யத்தில் குழந்தைகள் ஒருவருடமாவதற்கு முன்னர் நூற்றில் 16-வீதம் இறந்து விடுகின்றன; இந்தியாவில் 33-வீதம் இறந்து விடுகின்றன. இதற்குக் காரணம் இந்தியத் தாய்மார்களின் முலைப்பால புஷ்டியாயில்லாதிருப்பதும், தாய்மார்கள் குழந்தைகள் ஜீரணித்துக் கொள்ளுவதற்கு யோக்யமல்லாததும், அசுத்தமுமான உணவுகளைக் குழந்தைகட்குக் கொடுப்பதுமேயாகும்.

இதனால் புட்டிப்பால் குழந்தைகட்குக்கொடுப்பது மிக மேலானதாம். இந்தியாவில் பசுவின் பால் புஷ்டி யுடையதாக வில்லை; ஆனது பற்றிப் பசுவின் பாலில் சர்க்கரையையும், சில துளி மீன் எண்ணெயையும் சேர்த்துக் கொடுப்பது குழந்தைகட்குச் சுகத்தையுண்டு பண்ணுவதாம். இந்தியாவில் குழந்தைகளின் மரணம் அதிகமாக விருக்கின்றது. சென்னையில் 1911-வது வருடத்தில் 19500-குழந்தைகள் ஜனனமாயின; அவற்றுள் அதே வருஷத்தில் 6000-குழந்தைகளிறந்து விட்டன; நான்கு வருடத்திற்குள் 3000-குழந்தைகளிறந்து விட்டன. இந்தக் கணக்கின் பிரகாரம் குழந்தைகள் நான்கு வயதாவதற்குள் நூற்றிற்கு 45-வீதம் இறந்து விடுகின்றனவென்றும், ஒரு வயதிற்குள் நூற்றிற்கு 33-வீதம் இறந்து விடுகின்றனவென்றும் தெரின்றன. கிராமங்களில் இவ்வளவு அதிகமாகக் குழந்தை மரணங்கள் நேரிடுவதில்லை; கிராமங்களில் நான்கு வருடக் குழந்தைகள் நூற்றிற்கு 25-வீதம் மரணமடைகின்றன. இங்கிலாந்தில் குழந்தை மரணம் நூற்றிற்குப் பதினைந்து வீதமாயிருக்கின்றது. இதனைக் குறைத்தற் பொருட்டு அந்தத் தாய்மார்கட்குப் போதனைக்கலாசாலை முதலியன ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்தியா உலகத்தில் மேன்மை யடைதல்வேண்டுமென்று நினைக்குமாயின், அது தன்னுடைய குழந்தைகளைக் கிரமமாக வளர்த்துவரவில்லையென்பதைக் கவனித்தல் வேண்டும். குழந்தை மரணம், தாயினுடைய ஸ்திதியையாவது, குழந்தையினுடைய ஸ்திதியையாவது பொறுத்ததாகவில்லை; ஆனால் இச் சமூகத்தின் நிலைமையைப் பொறுத்ததாக விருக்கின்றது. இந்துக்களின் ஜனசமூக நிலைமை, கௌரவ அந்தஸ்து, பொருளுடைமை அவர்களுடைய பழக்க வழக்கங்களைத் திருத்துவனவாகவில்லை. அவர்கள் நகைகள் செய்வதில் பிரியமுடையவர்களாயிருப்பார்களேயன்றி, சுகாதாரமான இடங்களில் விசாலமான வீடுகளில் குடியிருப்பதற்குத் தகுந்த வீடுகளில் வாசஞ்செய்யக் குடிக்கூலி கொடுக்கப் பின்வாங்குகின்றனர். ஜனசமூக வாழ்க்கையில் ஸ்திரீகள் அதிக சுதந்தரமுடையவர்களாதல் வேண்டும். எல்லா ஜனங்களும் சுகாதார விதிகளை அறிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும். குழந்தைகட்குச் சுத்தமான பால் கொடுக்கும் பாடசாலைகளை ஏற்படுத்துதல் வேண்டும்; சுகாதார சம்பந்தமான உபந்யாசங்கள் செய்தல் வேண்டும்;

யப்படுதல் வேண்டும்; சுத்தமான ஜலவசதியிருத்தல் வேண்டும்; சுகாதார நிலைமை விர்த்தியடைதல் வேண்டும்; ஸ்திரீகள் கல்வி கற்றல் வேண்டும்; தாதிகளைத் தயார் செய்யத் தகுதியான போதனுசாலைக ளேற்படுதல் வேண்டும்; பிரசவ ஆஸ்பத்திரிகளில், பிரசவ காலத்திற்கு முன்னரே ஸ்திரீகளைக் கவனித்தற்குரிய பிரத்தியேக இலாக்காவிருத்தல் வேண்டும்; நோயாளிகளை வீட்டிற் சென்று பார்ப்பதற்குப் போதுமான அளவாக தாதிகளைத் தயார் செய்தல் வேண்டும்.

மேற்படி உபந்யாசம் ஜனங்கட்கே யல்லாமல் கவர்ன்மெண்டார்க்கும் அறிவுறுத்துவதாக விருக்கின்றது. இந்த உபந்யாசம் டாக்டர் ஹின்ஸ்டன் என்பவரால் செய்யப்பட்டது.

யுத்தம்.

யுத்தம் தீவிரமாக நடந்து வருகின்றது. சீக்கிரம் முடிவாகுமென்று தோன்றவில்லை. மேற்கரங்கத்தில் ஜெர்மானியர் "வர்டேன் பிரதேசத்திலிருந்து துரத்தி விடப்பட்டனர். பிரிட்டிஷாரும் முன்னேறிச் செல்லுகின்றனர் ருஷ்யர் கார்ப்பேதியன் மலைப் பிரதேசத்தில் வந்திருக்கின்றனர். ருஷ்யருடன் ரொமேனியர் யுத்தத்தில் சேர்ந்து டிரான்ஸில்வேனியாவில் முன்னேற்றமடைந்து வருகின்றனர். சலோனிக்காவில் நேச ராஜாங்கத்தார் மொனுஸ்டருக்கருகே வந்து பல்கேரியருடன் உக்ரமாகச் சண்டை செய்து வருகின்றனர். கிரீஸ் அரசரின் மனோ நிலைமை திடமாகவில்லை; ஜெர்மனியின் பட்சமாகவேயிருப்பதாகத் தோன்றுகின்றது. ஜெர்மன் நீழ்நீர்க்கப்பல்கள் வர்த்தகக் கப்பல்களைத் தாக்கிக் "கடற்கிரையாக்கி வருகின்றன.

ஞானநூல் கற்றாலு மற்றுறவு பூண்டாலு
மோன சமாதி முயன்றாலுந் — தானுகி
யெல்லாக் கவலையுமற் றின்புற் றிருப்பதுவே
சொல்லாரு முத்திச் சுகம்.